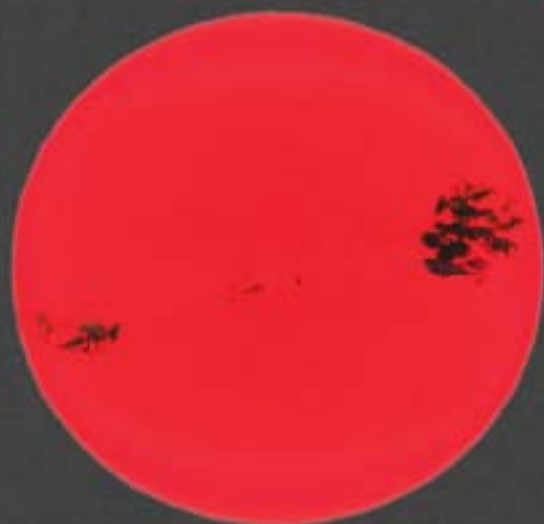




100 სურვილი



შარლ
ბოდლერი

შარლ ბოდლერი

100 ლექსი

ფრანგულიდან თარგმნა

ლელა გაბურმა

გამომცემლობა „მერიდიანი“

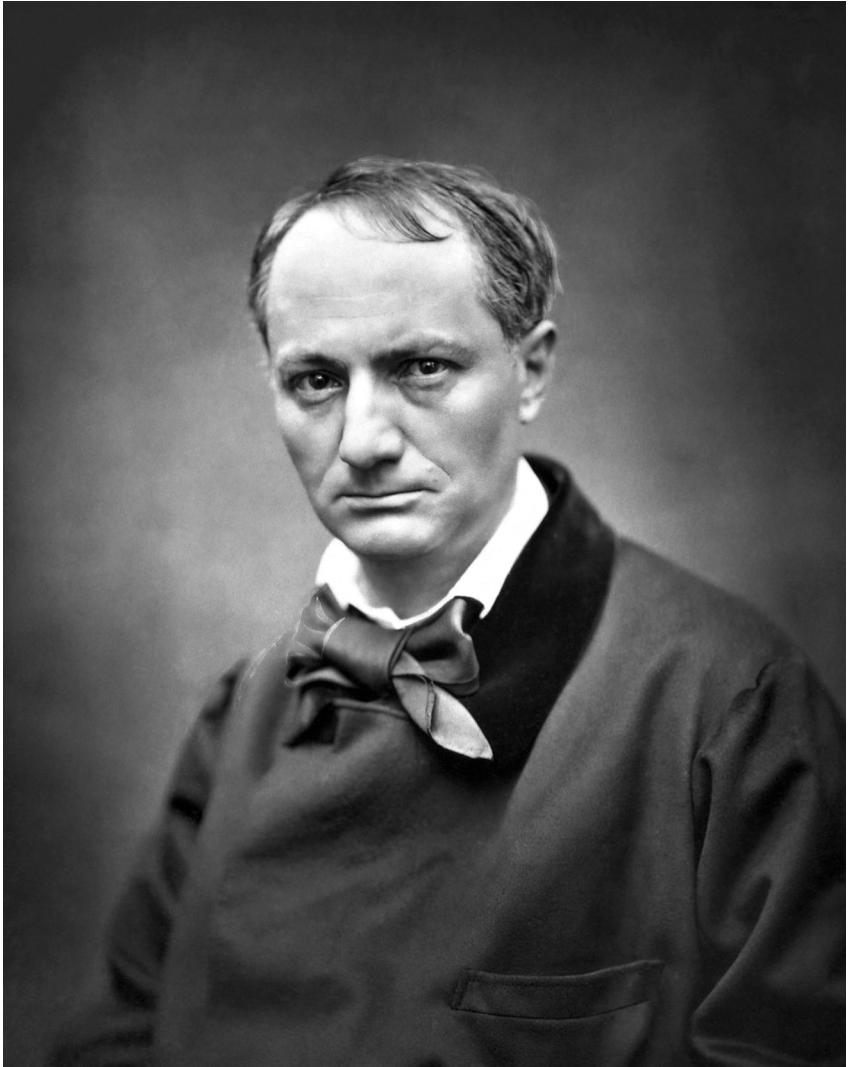
თბილისი 2024

რედაქტორი: ამირან არაბული

© გამომცემლობა „მერიდიანი“, 2024

© ლ. გაბური

ISBN 978-9941-34-563-0



CHARLES BAUDELAIRE

CENT POÉMES

Traduit du français

Par Lela Gaburi

აღიონი

საყვირები ყაზარმებს ადგომის დროს ამცნობს და დილის სიო ფარნებზე გრილ ოხშივარს აწვიმებს, ახლა სწორედ ის დროა, შავკანიან ყმანვილებს ხროვა უხამს სიზმრების რომ აჯაჭვავს საწოლთან.

როგორც ლაქა წითელი, დღის შუქზე ჩანს ნათურა, მოძრაობს და კანკალებს, თვალს ჰგავს სისხლით დაფერილს, სული მძიმე სხეულთან შერკინებით გართულა, თითქოს ბაძავს ის ქიდილს ღამის შუქთან ლამფების.

თითქოს სახე შეაშრათ ცრემლით გადანამული ქარით ანათროლოები შორს გარბიან საგნები, კაცი წერით დაღლილა, ქალი კი - სიყვარულით, აქა-იქა ზმორებით კვამლს უშვებენ სახლები.

ქალებს ფუფუნებაში დამტკბარ- ნასიამოვნებთ, პირლიებს და ნებივრებს სძინავთ ბრიყვულ ზმანებით, ლატაკებს კი ათასი სიდუხჭირე აღონებთ, აღვივებენ მუგუზლებს ყინვით განანამებნი.

ხელმომჭირნე ფუსფუსი ამ სიცივეს არ შველის, მშობიარე ქალები ტკივილებში იწვიან, გულამოსკვილ ქვითინს ჰგავს, სისხლის ქაფით გაჟღენთილს, შორით მამლის ყვილი, ჰაერს რომ ჰკვეთს ნისლიანს.

შენობები ცურავენ ზღვა - ბურუსში დახრილნი,
ტანჯვით საესე ჰოსპისებს თავ-პირი ჩამოსტირით,
ისმის ბოლო ხრიალი, მომაკვდავთა ხროტინი,
მეძავები შინისკენ იჩქარიან დაღლილნი.

მოდის დილა ცახცახით, სენის სანაპიროზე,
მწვანე კაბა ხავერდის ვარდნაფენი მას შვენის
და მუყაით მოხუცს ჰგავს პარიზი ალიონზე,
შრომის იარაღებს რომ იმარაგებს თვალფშენებით.



ქერთმიან მათხოვარს

წითურთმიანო, თეთრო გოგოვ, ძველმანი კაბა
თუმც შენს მშვენებას სიღარიბის ძონძებში ახვევს.
ჩემთვის, საწყალი პოეტისთვის, მაგ გამხდარ სახეს,
მაგ ახალგაზრდა და სუსტ სხეულს ჭოროფლი რომ ფარავს,
თავისებური აქვს სინაზე და სიტკბოება.

გალანტურად და ლალად დახვალ, მაგ საბოებმა-
მძიმემ, უხეშმა - ვერ დაგატყო კვალიც კი დაღლის,
ასე მსუბუქად არ უვლია ხავერდის წალით
არცერთ დედოფალს რომანისა და სრა-სასახლის.

ზედმეტად მოკლე ძონძის ნაცვლად რომ გცმოდა ახლა
ქუსლამდე ტალღად დაშვებული ბრწყინვალე კაბა,
მაგ დახეული წინდის ნაცვლად, თვალგასახარად
რომ უქცევიათ გარყვნილ კაცებს, თედოს გიმკობდეს
ოქროს პანია სატევართი შემკული ქობა.

გულისპირზე კი უშნოდ ნაკვანძ ბაფთების ნაცვლად
ეგ მშვენიერი ორი ძუძუ მოჩანდეს ოდნავ,
მაგ თვალებივით, ეგ მკერდიც რომ ბრწყინავდეს ამ წამს,
ჩვენს ცოდვილ ფიქრებს ანდამატურს მატებდეს ბორგვას,

შენი მკლავები გაშიშვლებას ითხოვდნენ ვნებით,
გვინადირებდეს გიჟმაჟ ქცევით უხამს პოეტებს –
შენი თითები - წყლის ლამაზი მარგალიტები...
მაშინ შენ გზნებით მოგიძღვნიდნენ ბელლოს სონეტებს,
შენი მშვენებით მონად ჰყოფდი ლექსის მჯღაბნელებს,

უმნიფარ სტრიქონს დაგინერდა მრავალი შლეგი,
კიბის ქვეშიდან გაჭორავდნენ შენს ფეხსაცმელებს,
თავს შეიქცევდნენ ლაყბობით და მალული ჭვრეტით...

შეყვარებული შენზე უღვთოდ ბევრი მგოსანი,
მრავალი პაჟი, დიდებული, ბევრი რონსარი,
შენ დაგინყებდა კუდში დევნას და თვალთვალს ფრთხილად,
რათა ეპოვნა შენი სახლი და შენი ბინა.

და დაგიფენდნენ ფერად შროშნებს ფეხებთან როცა,
შროშანზე მეტი გექნებოდა სანოლში კოცნა,
გულეებს აქცევდი შენი ტრფობის მონად და მძევლად,
მრავალ ვალუას გაიხდიდი თაყვანისმცემლად.

მაგრამ დღეს სხვაა შენი ყოფა, რომელსაც უძლებ,
გადმოგდებული ლუკმა-პურიით სხვები გარჩენენ,
გზაჯვარედინზე, რომელიღაც რესტორნის ზღურბლზე,
ხელგაშვერილი მათხოვრობ და ეძებ ნარჩენებს.

მალულად უმზერ და სურვილის შენიღბვა გიჭირს,
ბიჟუტერიას, რომელიც ღირს ოცდაცხრა ცენტი,
ო, მაპატიე, რომ არ ძალმიძს ჩუქება მისი,
თუმცა, კი გატყობ, რომ ოცნება არა გაქვს მეტი.

იარე, ეგრე! ბრილიანტი სულაც არ გქონდეს,
სხვა მორთულობას ვერ იგუებს შენი ცხოვრება,
ო, მშვენიერო, დაე, მუდამ ასე გამკობდეს,
მწირი სიშიშვლე და მარტივი უბრალოება.

სალამოს ბინდი

აი, მომხიბვლელი სალამო,
ყველა დამნაშავის მეგობარი,
ის მოდის, რომ ჩუმად გაგანდოს
გულისთქმა, გულიდან მზე რომ გადის.

და ცა იხურება - აკლოვი
- მეტრფეთა შეხვედრის ადგილი,
კაცს კი მოთმინება არ ჰყოფნის,
იცვლება, როგორც ტყის ნადირი.

სალამოვ, გულთბილო, სალამოვ,
შენ გნატრობს მკლავები იმ კაცის,
ვინც იტყვის ტყუილის გარეშე:
- ო, დღეს მე დალლამდე ვიღვანე!

ეს არის სალამო, რომელსაც
ვით ნუგეშს და შვებას ელიან,
ველური ტკივილით შთანთქმული
სულები, ისინი ბევრია...

მეცნიერს ჯიუტი შუბლი რომ
დაღლია და დამძიმებია,
ან მუშა, სანოლში მოხრილი
რომ გელის, არ დასძინებია.

თუმცაღა, სად არის სიმშვიდე,
ჰაერში დემონნი დაძრწიან,

საქმიან ხალხივით ისინიც
ერთ ალაგს არასდროს არ ზიან.

მძიმედ იღვიძებენ და მერე
დარაბებს, ჩარდახებს უვლიან,
დაფრენენ და აკაკუნებენ,
მათ ჩვენთან შეხვედრა სწყურიათ.

ქარით გაბეზრებულ სუსტ შუქზე,
ბრჭყვიალებს, დულს პროსტიტუცია,
როგორც ჭიანჭველას მინაში,
ჩანს, გზების გაკვალვაც უცდია.

ვით მტერი ოკულტურ სამოსში,
რომ ცდილობს გაგარტყას შენ ხელი,
ის უხამს ქალაქის წიაღში,
დაფრინავს და გაკრთობს შეხებით.

აქა-იქ სტვენა და გუგუნი,
მზარეულს ქვაბის ხმა მოესმის,
ქალაქი სავსეა ქაოსით,
გაჰკივის თეატრი, ორკესტრი.

ქუჩის სათამაშო მაგიდა
აგიჟებს, ახელებს მნახველებს,
და იქვე ჯიბგირებს, მეძავეებს,
შეხვედებით, ვით თანამზრახველებს.

ქურდები იწყებენ საქმეს და
არა აქვთ ზავი და დანდობა,
იხსნება კარები, ყუთები
და ასე გრძელდება გართობა.

ო, სულო, ო, ჩემო მეუფევე,
ამ მიძიმე წუთებში გონს მოდი,
ყური არ ათხოვო ამ ღრიალს,
ამ კივილს გაუძელ ბოლომდი.

ის დროა, სწეულებს სიბნელე
ყელში რომ მარწუხებს მოუჭერს,
საერთო უფსკრულში გადაყრილთ,
მათ მინა ყველა სენს მოურჩენს.

ერთხელაც, იქნება გვიანი
სალამო და სევდა გადმოვა,
ცხელი რომ მიიღოს წვნიანი
ამ ცეცხლთან არავინ არ მოვა.

არ მოვა, რადგანაც ეს სიტკბო
ბევრ მათგანს საერთოდ არ ახსოვს,
არასდროს ჰქონია კერია,
არც სახლი ჰქონია არასდროს.

კაეშანი

მოგონებები იმდენი მაქვს, თითქოს ამქვეყნად
ათასი წლის წინ დავიბადე - შლეგი და ურჩი.
დიდი კარადა - გაჭედელი მრავალი უჯრით,
ათასგვარ ქალაქს - ლექსებს,
ქვითრებს ერთად რომ იტევს,
თმები ჩანწული სამახსოვროდ მიჯნურის ბარათს,
ვერ შეინახავს საიდუმლოს, მერწმუნეთ იმდენს,
რამდენსაც სევდით დაზაფრული ეს ტვინი მალავს.

ეს არის უცხო პირამიდა დიდი სარდაფით
და ასვენია მის წიაღში იმდენი გვამი,
რომ შეშურდება კომუნალურ სასაფლაოსაც.
მე ვარ სამარე - მთვარეს ვძულვარ, სხვივით არ მმოსავს,
ვით სინანულზე მინიშნება, ანაზდეულად
მატლები ხრავენ ჩემთვის ძვირფას მკვდართა სხეულებს.

სავსე ვარ - ძველი ბუდუარი - მჭკნარი ვარდებით,
ჩემში ქაოსი ან გარდასულ ჟამს მოგაგონებთ,
ბუშეს* მკვნესარე პასტელები, მკრთალი ლანდები,
მარტოდმარტონი აქ სუნთქავენ ღია ფლაკონებს.

კოჭლ და ხეიბარ დღეებს არ აქვთ აქ დასასრული,
როცა თოვლიან წლების მძიმე ფარტენა აწევს
მონყენილობას, ნაყოფს პირქუშ, გულგრილ წარსულის
და უკვდავებაც აღარ არის მეტი ამაზე.

* ბუშე – ფრანსუა ბუშე (1703-1770) ფრანგი მხატვარი

- ამიერიდან შენ აღარ ხარ ცოცხალი, შესდექ!
შენ ჰგავხარ გრანიტს, შემზარავი ტალღებით საესეს,
რომელსაც სძინავს ნისლიანი საჰარის ფსკერზე.
და იმ მოხუც სფინქსს, გვერდს რომ აქცევს
უდარდელ ყოფას,
სამყაროს, დიდხნის დავიწყებულს ყველა რუკაზე,
რომელსაც დარდით დამძიმებულ, სასტიკ განწყობას,
მხოლოდ ჩამავალ მზის სხივებზე მღერა უქარვებს.



კაეშანი

როცა ცა დაბალი და მიძიმე ხუფივით,
ანვება მტაცებლის სულს ჩემში მკვნესარეს,
როს ყველა ჰორიზონტს ნალველი მუდმივი
ეხვევა მონყენილ, ბნელ დღეთა მთესველი.

და როცა ნესტიან საკანს ჰგავს სამყარო,
იმედი ასკდება კედლებს, ვით ლამურა,
არ იცის, მორცხვი ფრთა რომელ ქვას ახალოს,
თავს ურტყამს დამპალ ჭერს, დარდად რომ ახურავს.

წვიმა როს ღვარებად დატოვებს ნაკვალევს,
მაგონებს ეს კვალი ციხის ვრცელ გისოსებს,
ფარა ობობების ტვინისკენ მიცოცავს
და აბამს იქ ქსელებს მზაკვრული სიჩუმით.

ზარები უეცრად ატეხენ მრისხანე
ყმუილს და საზარელ ხმას ცისკენ უშვებენ,
ობოლი სულივით თითქოს ბედს კიცხავენ,
ჯიუტად ჩივილს და გოდებას იწყებენ.

და კატაფალკების გრძელი, თალხი რიგი
მუსიკის გარეშე – მე მუდამ თანა მდევს,
იმედი მარცხდება და ტანჯვა სასტიკი
ჩემს თავის ქალაზე შავ დროშას ამაგრებს.

კაეშანი

მე ვარ როგორც მარტოსული, წვიმიანი ქვეყნის მეფე,
ვარ მდიდარიც და უძლურიც, ახალგაზრდაც და მოხუციც,
ვინაც, თავის აღმზრდელთაგან

თავმდაბლობას ქედს არ უხრის,
ვისაც ძაღლებით გართობა

სულ არ უქრობს სევდა- წუხილს...

ალარც ქორ-შეყარდენი და არც ნადირი ახალისებს,
აივნის წინ დახოცილებს არად აგდებს მის ხალხს ისევ,
ალარ ართობს არც ბალადა გროტესკული მასხარასი,
ეს სასტიკი ავადმყოფი შუბლს არასდროს ალარ გახსნის.

და საწოლი „ფლორ-დე-ლიზე“ მისთვის უკვე სამარეა
იმ ქალებმა, რომელთათვის ყველა პრინცი ლამაზია,
არ იციან უკვე როგორ გაიპრანჭონ უფრო ურცხვად,
რომ ამ ახალგაზრდა ჩონჩხმა გაიღიმოს, ალარ სწუხდეს.

მეცნიერმა, რომელიც მას ოქროსაგან აკეთებდა,
ვერ შეძლო მის არსებაში ის დეტალი მოეკვეთა,
რაც გაფუჭდა, დაზიანდა და უქცია ყოფნა სევდად.
თავის სისხლის აბანოში რომაელთა დანატოვრად,
ძველ დროიდან რაც ახსოვდა ყველა ძლიერს ამა სოფლად,
მან ვერ შეძლო რომ გაეთბო ეს გაბრუებული გვამი,
რომელშიაც სისხლის ნაცვლად

ლეთის მწვანე წყალი დადის.

სასჯელი ამპარტავნებისთვის

იმ საოცარ დროს, როცა მთელი ნიჭით და ძალით, ჰყვოდა ქვეყნად ღმერთის რწმენა და სასოება, გამოჩენილმა მეცნიერმა თავისი სწავლით არაერთ უბირს აუხილა ბნელი გონება.

სწორედ ამ ბრძენკაცს, ვინც ასწავლა უგნურებს ფიქრი, ვინც ამა სოფლად მიაღწია სახელს, დიდებას და გადაკვეთა ბილიკები შეუცნობს იქით, სადაც განწმენდილ, უკვდავ სულთა ყოფნა იწყება,

მოულოდნელად, დაეუფლა უცხო რამ განცდა: პატივ-დიდებამ და სიმაღლემ თავზარი დასცა და სატანური სიამაყით აღვსილმა უცებ, წამოიძახა, შიშნარევი სიგიჟის ზღურბლზე:

„სად ხარ, იესო, პატარა ხარ, პატარა ახლა, ეს მე ვარ, ვინც შენ ფრთა შეგასხა, გიბიძგა მალლა და რომ მინდოდეს თავს დაგესხა, ჩაგაგდო დაბლა, შენი სირცხვილი შენს დიდებას გადასწონიდა. სხვა არაფერი იქნებოდი, თუ არა სუსტი და სასაცილო ჩანასახი, სიკვდილს რომ უცდის!“

როგორც კი ეს თქვა, მყის ღვთის სულმა ის დაბლა დასცა
და მეყვსეულად მას წაერთვა გონი და ცნობა,
სადაც მზე ბრწყინავს, იქვე გლოვა ინყება კაცთა,
ბრძენი შეიპყრო ქაოსმა და წყვდიადმა აზრთა.

მისი წიაღი - წესრიგით და სიმდიდრით სავსე,
სადაც ოდესღაც სიცოცხლე და პატივი დულდა,
ჩაკეტილ სარდაფს დაემსგავსა, ბნელსა და მწუხარს,
დაინგრა ჭერი, პომპეზურად რომელიც ქუხდა.

ბოლოს ქუჩის მხეცს დაემსგავსა წანწალით დაღლილს,
ნახმარ ნივთივით ჭუჭყიანი, მახინჯი იყო,
ზაფხულს და ზამთარს ვერ არჩევდა, არ ჰქონდა სახლი,
იქცა ბავშვების მასხარად და მათ საქილიკოდ.



არყოფნის გემო

შენს ბნელ გონებას, ოდესღაც რომ ბრძოლა უყვარდა,
იმედს, რომელიც დეზს გკრავდა და ჟინს გიღვივებდა,
ალარ სურს შენთან ჯირითი და სირცხვილს ნულარ ჭამ,
დანეჭი, სადმე დაიძინე სიზმრის იმედად,
ბებერო ცხენო, ყველა ბორცვს რომ ფეხს ჰკრავ ბორძიკით.

ბედს დამორჩილდი, გულო ჩემო, იძინე უხმოდ,
დამარცხებული, გადაღლილი თავი არ გვემო,
ძველო მძარცველო, ვნებისა და გრძნობების ქურდო,
ხედავ სიყვარულს აღარა აქვს ის ძველი გემო.
დიდი გრძნობიდან ბოლოს დიდი კამათი რჩება.

დაემშვიდობე მწველ სიმღერებს, ფლეიტის კვნესას!
სიამოვნებას რალა მოგგვრის, ლამის გკლავს დარდი,
ის გაზაფხული, თვალწარმტაცი ელვად არ კვესავს,
დრო ნუთი-ნუთზე გაქრობას და შთანთქმას გიქადის.

ისე ვით თოვლი გაყინული მე ვხდები ტლანქი,
ზემოდან დავცქერ დედამინას, სიმრგვალეს მისას,
თავშესაფარი არა მაქვს და არც ვეძებ ბინას,
ზვავო, მოდი და გამიტაცე, თუ ასე გინდა!

ფლაკონი

არის ამქვეყნად სურნელები ისე ძლიერი,
შუმის კედლებსაც გაივლიან, ვით ბადეს ცხაურს,
აღმოსავლურ სკივრს თუ წაანყდით, ძველი იერით,
საკეტი მისი, რომ გამოსცემს ჭრაჭუნს და ხმაურს.

ანდა მიგდებულ კარადაში, დაცლილი სახლის
ჟამთასვლის მტვერი და სიბნელე რომელსაც ავსებს,
ზოგჯერ ძველ ფლაკონს იპოვნი და როდესაც გახსნი,
ამოიფრქვევა ცოცხლად ხსოვნა ძველ დროის წამსვე.

თითქოს შიგ თვლემდა მოგონება, ფიქრი ათასი,
თრთოდა უკუნში უნაზესი პეპლების გუნდი,
ამოიშალნენ, გაისწორეს ფრთები ფარფატით,
ფერით ლაჟვარდის, ვარდმინანქრის, ფერით ზურმუხტის.

აი, ეს არის მოგონება, რომელიც გნუსხავს,
ამღვრეულ ჰაერს გიფრიალებს, გიხუჭავს თვალებს,
თავბრუს გახვევს და დამარცხებულ
შენს ცოდვილ სულსაც
ადამიანურ მიაზმების უფსკრულში აგდებს.

იგი მიწას თხრის უძველესი სამარხის კართან,
სადაც ლაზარე უკვე დაღუპა და ცხადად ხედავ
ჰგავს მოძრაობით გაღვიძებულ ლანდსა და ცხედარს-
ძველ სიყვარულის, რომ გახუნდა და დასამარდა.

როცა მეც ასე დამკარგავს დრო ხსოვნაში კაცთა,
ბნელი კარადის ერთ კუთხეში როს მიმაგდებენ,
როგორც ძველ ფლაკონს -
ბლანტს, დაბზარულს, მტვრიანს და ზედმეტს,

უმალ ვიქცევი მე შენს კუბოდ, დიდხანს არ გასტანს,
კეთილო მავნევე, შენი ძალა და ბოროტება,
ანგელოზების შექმნილი ხარ, ძვირფასო შხამო,
ო, ჩემი გული შენით ცოცხლობს, კვდება შენს გამო!



მკვლელის ღვინო

გავთავისუფლდი წამებისგან... ცოლი მომიკვდა,
გავიღეშები...იმდენს დავლევე, რამდენიც მინდა.
როცა შინ მოსულს ერთი ცენტიც კი ვერ მომქონდა,
ნერვებს მაგლეჯდა მისი ჩხუბი, მისი ქოქოლა.

ბედნიერი ვარ, როგორც მეფე, დროა ზღაპრული,
ცინცხალ ჰაერით, კრიალა ცით ისევ ვივსები,
მახსოვს მაშინაც ამნაირი იდგა ზაფხული,
როცა მე იგი შემიყვარდა თავდავინცებით.

საზარელ წყურვილს, მე რომ მტანჯავს, მოვიკლავ რითი,
ამას არ უნდა ბევრი განსჯა და ბევრი ფიქრი,
მისი საფლავი რომ დაიტევს იმდენი ღვინით,
ეს ბევრ რამეზე მეტყველებს და არ არის ცოტა.

მე ის ჭის ფსკერზე ჩავაგდე და იქ ღრმად ჩავმარხე,
თანაც ზედ ქვები დავაყარე, რაც ვნახე ირგვლივ,
მას დავივინყებ, თუ შევძელი! და ფიცს გამხელილს,
ჩვენი აღთქმების, ჩვენი ნაზი გრძნობის სახელით,

რასაც ვერავინ დაგვაშორებს უკვე ვერასდროს
და ისევ ჩვენი კავშირისთვის, რაც მსურდა ძალზე
ვით ჩვენი ტკბობის, ჩვენი თრობის უწინდელ დროში,
შეხვედრა ვთხოვე ერთ სალამოს, სადმე ბნელ გზაზე...

და ის მოვიდა პაემანზე! გიჟი არსება!
(ალბათ ჩვენც, ყველას, მეტ-ნაკლებად, გიჟები გვეთქმის!)
ლამაზი იყო ჯერ კიდევ და თან დალლა სდევდა,
მე ის მიყვარდა, ამიტომაც ვუთხარი სევდით:

„ჯობია, მოკვდე!“ არვის ძალუძს ჩემი გაგება.
რას გამიგებენ ეს სულელი, ყბედი ლოთები,
მათ ამ სნეული ღამეების არა უნდათ რა,
ერთსაც კი აზრად არ მოუვა მსგავსი ბოდვები,
რომ ღვინისაგან გააკეთოს მკვდრისთვის სუდარა.

ეს ნაძირლები მაგონებენ რკინის მანქანებს,
რადგან არასდროს, არც ზაფხულში და არც ზამთარში,
არ განუცდიათ სიყვარულის გზნება აქამდე
თავისი ბნელი ჯადოქრობით ვნებით, განგაშით...

მათ ჭეშმარიტი სიყვარული არასდროს ერგოთ,
არ განუცდიათ, არ იციან ეს საზღაური,
არც შხამიანი ფლაკონების, ცრემლების გემო,
არც ჯოჯოხეთურ ჯაჭვების და ძვლების ხმაური...

და ახლა აქ ვარ -მარტოსული, თავისუფალი,
მე ამ საღამოს მთვრალი, მკვდარი მინდა რომ ვიყო;
არც სინანული და არც შიში არა მაქვს რამის,
სადმე ძალღივით მივწვები და ვიძინებ ღამით.

გადამიაროს შეიძლება სხეულზე ამ დროს
ქვით და ტალახით დატვირთულმა ურმის ბორბლებმა,
ანდა ვაგონმა გაჩეჩქვილი თავი გამაძროს,
შუაზე გამჭრას ... სულერთია, თუ რა მოხდება.

არ მენადვლება არაფერი, არ მსურს არცერთი:
ღმერთი იქნება, ეშმაკი თუ წმინდა ტრაპეზი.

მე გუმღერ შენს თმას...

ო, რარიგ გშვენი ჩახვეული თმა საყელომდე !
ო, კულულები! ო, სურნელი უდრტვინველობის,
მკვლელი ექსტაზი! ამ სალამოს უნდა ველოდე
რომ ამ ბნელ ოთახს ის აავსებს მოგონებებით.

მინდა მაგ თმებში ჩაძირული ხსოვნა ვნებების
გამოვადვიძო და ჰაერში ავაფრიალო!
აფრიკის აღმურს და აზიის სილალეს იტევ,
შენს სურნელოვან უღრანებში სამყარო ცხოვრობს,
ო, ჩემო დიდო სიყვარულო, მუსიკის რიტმზე,
ლანდივით შენსკენ მოვცურავ და შენ მსურხარ მხოლოდ.

მე წავალ იქით, ხეს და კაცსაც სად გზნება თანგავს
და იბნიდება დიდხანს მწველი ხურვებით სავსე,
ო, ნაწნავებო, გთხოვთ იყავით მღელვარე ტალღა,
რომ მომხიბლავს და უგზო-უკვლოდ შორს გამიტაცებს!

შენა ხარ შავი, ტროპიკული ხე აბანოზის,
თვალისმომჭრელი, მშვენიერი ოცნების ბუდე,
ერთიანდება შენში შავი ზღვა და ტაროსი,
ანძები, ცეცხლი, იალქნები, ნიჩბები, ზღუდე...

წავსაყუდელი შენ ხარ ჩემი, რომ მათრობს მწყურვალს,
სად ჩემი სული უხვად იწოვს ხმას, ფერს და სურნელს,
ეგ სისხლდარღვები ოქროსა და მუარში ცურავს,
ფართოდ გახსნილი მკლავები კი მიამებს ურვას.

როცა ისინი მე სურვილით გულში მიკრავენ,
როცა დიდებას პოეტისას და მის იარებს
იზიარებენ... ეს პატივია, შეხებაა წმინდა ცის შუქთან,
სადაც მარადი, ღვთაებრივი სითბო ტრიალებს.

ჩავიძირები ვნებით მთვრალი ამ ოკეანის
შავ უფსკრულებში, სადაც ვიცი, სხვა იმალება,
რომ იქ ხელახლა გიპოვო და ისევ გეფერო,
ო, ნებიერავ - ნოყიერო, მაცოცხლებლო,

და დაგარწვევინ ალერსიან, რიტმულ რხევებით,
მოღუნებული ჩემი თავი, სული, ხელები.
ხან ლურჯად ვხედავ შენს ფაფუკ თმას,
მაგ ბნელ ტალავერს,
ცის სილაჟვარდეს მაგონებს და მიბრუნებს სულში,

შენი ხუჭუჭა თმის ჩქერები სურნელს მაღავენ,
ქოქოსის ზეთის, კუპრისა და ღვთაებრივ მუშკის.
ო, რა ხანია, ჩემი ხელი შენს თმაში ბორგავს,
სემერავ, ლალით, საფირონით, ბადახშით სავსევ,

მაშ, არასოდეს არ გაექცე ჩემს სურვილს განზე,
განა შენ არ ხარ ოაზისი, ოცნების ცაზე?
განა შენ არ ხარ ის სასმისი, ანდამატური,
მოგონებებით სავსე ღვინოს ხარბად რომ მასმევს?

ბუები

შავი ურთხელების ქვეშ
მწკრივზე სხედან ბუები
თვალეზგაშტერებულნი,
ერთურთს შენაგუებნი.
წითელ თვალთა კვესებით,
ალარ ახსოვთ მათ ძილი,
უცხო ღმერთებს მოჰგვანან
გართულთ მედიტაციით.
დგანან ასე უძრავად,
მზის სხივს არ აჰყოლიან,
ვიდრე დაისადგურებს
ღამის მეღანქოლია.
მათი პოზა სწავლაა
სიბრძნის არაქაურის,
რომ სამყაროს მტერია-
მოდრაობა, ხმაური.
მაგრამ აგერ იმ მთვრალ კაცს,
რომ სურს შეცვლა ადგილის,
დააჯერო ეს სიბრძნე
არ იქნება ადვილი,
ამიტომაც მოელის-
მას სასჯელი ნამდვილი.

აკვიატება

დიდო ტყეებო, ტაძრებივით მაშინებთ, მზაფრავთ,
თქვენი ღმუილი ორღანივით ამ გულს შეეხო,
სადაც დანწყევლილ, მარადიულ გლოვისგან მძაფრად,
„უფსკრული!“ ისმის საპასუხო ხროტინი ექოდ...

შენც მძულხარ, მძლავრო ოკეანევ! ეგ შფოთვა, ღელვა,
დამარცხებული კაცის მოჰგავს სიმწრისგან სიცილის,
აურზაურში მაგ ტალღების დაცივნვას ვხედავ
და შენს ზვავივით ხარხარს იქით, ქვითინი ისმის.

უმთვარო ღამევ, მე შენ გეტრფი, შენს შავბნელ მკერდზე
სიცარიელეს, სიბნელეს და სიშიშვლეს ვეძებ,
მე არ მჭირდება ვარსკვლავები... წყვდიადი შენი
ის ნახატია, რომ საუბრობს ნაცნობი ენით.

ამ ამღვრეული თვალებისთვის ხარ ბედისწერა,
მე შენში ვპოვებ დაკარგულ და მშობლიურ მზერას.



საფლავი

ერთ მიძიმე და ბნელ ღამეს,
ძველ ნანგრევთა გადაღმა,
ქრისტიანი სამადლოდ,
თუ თქვენს სხეულს დამარხავს.

უმანკო ვარსკვლავები
დახუჭავენ თვალებს და
ობობა ქსელს გააბამს,
ზედ საფლავის კარებთან.

აქ ჩამოსხამს გველგესლა
წინილებს საარსებოდ,
მთელი წელი მოისმენთ,
თქვენს გაკიცხულ თავს ზემოთ-

ავხორცი მოხუცების,
გულისამრევ გართობას,
დამშეული მგლები და
ჯადოქრებიც აქ მოვლენ.

ღამეულ შეთქმულებებს
გაგანდობენ ქურდები.
ამპარტავან სხეულით
მინას დაუბრუნდებით.

უფსკრული

პასკალს მუდმივად თან დაჰქონდა თავის უფსკრული,
ვაი, რომ მხოლოდ ორნოხია ყველა ნადილი,
ყველა ოცნება, სიტყვა, საქმე... სწრაფვა უსრული!
თმა ყალყზე დგება, შიშისაგან ქარი გამივლის.

მალლა თუ დაბლა, ყველგან სიღრმე... ღორღი და ქვიშა,
სიჩუმე, სივრცე - ტყვედ რომ გაქცევს საშინელების,
ჩემს ღამეებში ღმერთის ყოფნა მხოლოდღა ნიშნავს,
რომ ის მიხატავს უწყვეტ კოშმარს გრძნეულ ხელებით.

და მეშინია, მეშინია ძილის იმგვარად,
როგორც აშინებს ადამიანს ღრმა ორმო მიწის,
პირთამდე სავსე საშინელი ხილვების ზვირთით,
საიდან მოდის და სად მიდის, რომ არვინ იცის...

ყველა ფანჯრიდან ვხედავ მხოლოდ უსასრულობას
და ჩემი ტვინიც, ამღვრეული, ხან იქით იწევს...
არარაობის, უგრძნობლობის ჰკლავს შური მძიმე,
ოჰ, ნუ დატოვებ რიცხვების და ყოფნის ამ სივრცეს!

იკაროსის ჩივილი

მეძავთა არცერთ საყვარელს დარდი არ ემახსოვრება,
ყველა მხნეა და მაძლარი, ბედნიერი აქვს ცხოვრება.
მე კი ღრუბლების სატრფო ვარ,
მუდამ ცის კიდეს გაბმული,
მაგათთან ხვევნა - ალერსით მხრები მაქვს ჩამოქანცული.

ეს იმ ვარსკვლავთა ბრალია,
რომ ვერ შევადრი ვერცერთ სხვას,
რომ კაშკაშებენ ზეცაში, მის შორ წიაღში ჩაფლულან,
ჩემს გამოფიტულ თვალებს კი არაფრის ნახვა არ უნდათ,
მხოლოდ მზეების ხსოვნა აქვთ, მოგონებებთან შეხება.

ამაოდ მსურდა სამყაროს თავის და ბოლოს მიგნება,
უცნობი ცეცხლის თვალის ქვეშ,
ვგრძნობ, ჩემი ფრთები იმტვრევა.
და ნადგურდება, რადგანაც ეტრფოდა მშვენიერებას,
დაფასება და ღიღება, ვიცი რომ მე არ მექნება,

არ უწოდებენ ჩემს სახელს - ამ პატივს მე არ მოველი,
უფსკრულს, რომელმაც მიმსხვერპლა,
საფლავად მექცა რომელიც.

ჭიმი სილამაზეს

უძირო ციდან თუ ქვესკნელიდან,
ო, სილამაზევ, საიდან ჩნდები?
ჯოჯოხეთური და ღვთაებრივი,
ეგ შენი მზერა სულ მიდგას თვალნი.
სარგებელი თუ დანაშაული, ნეტავ რა უფრო მეტია შენში,
ვერვინ ამოხსნა, სწორედ ამიტომ
ღვინოს გამსაგავსებს ოდითგან კაცი!
შენი თვალეები განთიადია, დაისის სხივის ფერი აქვს ზოგან,
შენი სურნელი, რომელსაც აფრქვევ
ქარიშხლით სავსე საღამოს მოჰგავს,
შენი კოცნები არის წამალი, ხოლო ტუჩები სავსე ამფორა,
გმირი - მშობრად, ბავშვი-მამაცად,
იქცა უმაღვე ვინც გეამბორა.
შავ უფსკრულიდან მოდიხარ ნეტავ,
თუ ვარსკვლავების ხომლით ეშვები?
შენს ქალებს ბედი გასაოცარი უკან ძალღივით დაჰყვება მუდამ,
შემთხვევით თესავ სიხარულს ქვეყნად,
უბედურებაც თან გდევს შემთხვევით,
ყველაფერს მართავ, მაგრამ არასდროს
პასუხს არ აგებ მოხდება თუ რამ.
გვამებზე დახვალ, მშვენიერებავ,
ფეხს აბიჯებ და კიდეც დასცილი,
შენს სამკაულებს თან ახლავს ელდა,
კაცს აჯადოვებს და შეჰყრის სნებას,
მკვლელობას უდრის შესაკრავები,
ლილ - კილოები ნატიფი, ძვირი,
მაგ შენს უნაკლო მუცელზე ვნებით და
სიყვარულით სავსე რომ ცეკვავს.

შენსკენ მოფრინავს იგი, სანთელი,
როგორც ხანმოკლე, მწველი ცდუნება,
„მოდი, ვაკურთხოთ ეს ჩირაღდანი!“-
გიზგიზებს, ელავს, გეჩურჩულება.
ათრთოლებული შეყვარებული
თავის სატრფოსკენ დახრილა და ჰგავს
მომაკვდავს... ისე გაფითრებულა,
ეაღერსება თითქოს მის საფლავს.

საიდან მოხველ, სულ არ ვიკითხავ,
ჯოჯოხეთიდან თუ სამოთხიდან
ო, სილამაზევ, დიდო ურჩხულო,
მიამიტობა თუ არ მოგწყინდა,
თუ შენი მზერით, შენი ღიმილით,
აქ გაიხსნება ჩემთვის ის კარი
უსაზღვროების, რომელიც მიყვარს,
დღემდე რომელიც ვერ შევიცანი,
სატანისგან ხარ თუ ხარ ღმერთისგან,
ანგელოზი ხარ თუ ხარ ქალთევზა
ეგ სულერთია, ოღონდაც ვიგრძნო რიტმი,
სურნელი, სულ რომ დამდეგს თან,
თუ დაბრუნდები, ჩემო ფერიავ და
დედოფალო, თვალთა ხავერდით
ვერ მოერევა სამყარო ამ სულს -
ამაზრზენი და მძიმე ღამეთი.

შეყვარებულთა ღვინო

დღეს სივრცე ჩვენია, ბრწყინვალე, მაცდური
აღვირის, უზანგის, ღვედების გარეშე,
ღვთაებრივ, ჯადოსნურ ცისაკენ გავცუროთ,
ღვინოში შევცუროთ ცხენდაცხენ თარემით.

ორი ანგელოზი ვიქნებით შენ და მე,
რომ იტანჯებიან ტროპიკულ ცხელებით,
დილის სილურჯეში ციალს რომ ბედავენ,
და გავყვით შორეულ მირაჟს გახელებით!

გონების გრიგალი ერწყმება სათუთად
მსუბუქ დელირიუმს და ფრთებს პარალელურს,
მხარდამხარ მოცურავს, ვხედავ ჩემი მუზა,
აღარც დასვენება, აღარც ზავი უნდა,
მივქრით ოცნებების ნანატრ სამოთხისკენ!



აივანი

მოგონებათა დედავ, მიჯნურთა დედოფალო,
სიამოვნებავ ჩემო, ო, ჩემო ნატვრისთვალო,
გახსოვს ალერსი ჩვენი, რა მშვენიერი იყო,
რა ხიბლი ჰქონდა მწუხრებს, კერას როგორი სიტკბო,
მოგონებათა დედავ, მიჯნურთა დედოფალო!

სალამოების შუქი და ქვანახშირის ცეცხლი,
აივანი და მწუხრი, ფარდად - ვარდების ორთქლი,
შენი კეთილი გული და შენი ნაზი მკერდი,
მარადიულზე მუდამ ჩვენ ვსაუბრობდით ორნი,
სალამოების შუქი და ქვანახშირის ცეცხლი.

თბილ სალამოებს როგორ შვენოდა დაისები,
ძალუმ ფეთქავდა გული, სხვა სიღრმე იყო ცაში,
დავიხრებოდი შენკენ ...სულს თრთოლვით ავივსებდი,
მეგონა შენი სისხლის სურნელს ვსუნთქავდი მაშინ,
თბილ სალამოებს როგორ შვენოდა დაისები.

და მძიმდებოდა ღამე, ჩვენს შორის იდგა ზღუდედ,
ჩემი თვალები ბნელში, გრძნობდნენ შენს თვალის გუგებს,
ვსვამდი შენს სუნთქვას ნდომით,

ვთვრებოდი ტკბილი შხამით!

და ჩემს ხელებში ეწყო შენი ტერფები ღამით
და მძიმდებოდა ღამე, ჩვენს შორის იდგა ზღუდედ.

მე ხელოვნება ვიცი ტკბილ წუთთა გამოხმობის.
ჩემს წარსულს ვხედავ ახლა, შენს მუხლებზე რომ სძინავს,
რაში მჭირდება ძებნა, სხვა სინაზის და თრობის,
შენი ლამაზი ტანის და ტკბილი გულის მზირალს?
მე ხელოვნება ვიცი, ტკბილ წუთთა გამოხმობის

ო, სურნელები ამო, ო, ეს კოცნათა ზღვები,
ულრმესი უფსკრულიდან კვლავ იშვებთან ნეტავ?
ზღვაში განბანის მერე მზე ხომ ამოდის ზევით,
განახლებული სხივით, მოაქვს სინაზე ფერთა,
ო, ეს აღთქმათა გზნება, ო, ეს კოცნათა ზღვები.



მშვენიერი ხომალდი

ნაზო გრძნეულო, მსურს გაგანდო მე საიდუმლო,
მშვენიერების - შენს სინორჩეს აგრე რომ შვენის,
მსურს დაგიხატო შენი ეშხი, სახე საუფლო,
ქალურ სიმნიფეს, სადაც ერწყმის ბავშვობა შენი.

როს მიიწვევი ჰაეროვან მაქმანით კაბის,
მშვენიერ ხომალდს ჰგავხარ გაშლილ ზღვაში რომ გადის,
რომელიც საესე იალქანით - მსუბუქად, დინჯად
მიდის და ნარნარ მოლივლივე წყლის ტალღებს სინჯავს.

განიერი და მრგვალი კისრით, ფაფუკი მხრებით,
თავი გიჭირავს მედიდურად, თითქოს თამაშობ,
უცხო გრაციით, მოზეიმე იერით მხვდები,
მერე მიდიხარ, კვლავ შენს გზაზე, მაცდურო ბავშვო.

ნაზო გრძნეულო, მსურს გაგანდო მე საიდუმლო,
მშვენიერების- შენს სინორჩეს აგრე რომ შვენის,
მსურს დაგიხატო შენი ეშხი, სახე საუფლო,
ქალურ სიმნიფეს სადაც ერწყმის ბავშვობა შენი.

და შენი ყელი, აღერილი, როგორც უარი,
ქანდაკ-კარადის დარად დადის და ეშხით ელავს,
თითოს ფარია აბურცვილი ტალღად მუარი,
მცველად რომ უდგას შენი ტანის ელვას და ელდას.

მაცდუნებელი მცველი იგი ვარდისფერ უბის,
ტკბილი საცავი საიდუმლო საგან-ამბავთა,
სავსე ჯადოსნურ ღვინოებით, სურნელით, თრობით,
კაცის ტვინს და გულს რომ ახელებს ორსავ თანაბრად!

როს მიიწვევი ჰაეროვან მაქმანით კაბის,
მშვენიერ ხომალდს ჰგავხარ გაშლილ ზღვაში რომ გადის,
რომელიც სავსე იალქანით - მსუბუქად, დინჯად
მიდის და ნარნარ მოლივლივე წყლის ტალღებს სინჯავს.

კეთილშობილი, დახვეწილი შენი წვივები,
მტანჯავენ ბნელი სურვილებით და იმ მსხვერპლს ვგავარ,
ორი ჯადოქრის მსუბუქ ფრენას რომ ეწირება,
თითქოს სასმისში სიყვარულის მიყრიან წამალს.

ქიშპს გაუნევდნენ ეგ მკლავები ყმანვილ გოლიათს,
მოერეოდნენ ტროპიკების პრიალა გველებს,
შექმნა განგებამ სიჯიუტე მათი მგონია,
იმისთვის, რათა მიიზიდონ გულისკენ მეტრფე.

განიერი და მრგვალი კისრით, ფაფუკი მხრებით,
თავი გიჭირავს მედიდურად, თითქოს თამაშობ,
უცხო გრაცით, მოზეიმე იერით მხვდები,
მერე მიდიხარ, კვლავ შენს გზაზე, მაცდურო ბავშვო!

გამოსასყიდი

ორი ყანა აქვს ძე-კაცისას გამოსასყიდად,
ის უნდა მოხნას, ამუშავოს რკინისებრ გონით.

რომ გაახაროს ციციქნა ვარდი თავის ბალისა,
პურის თავთავი მოიწიოს მცირედი, ანდაც,

მან ნალვინევი, ფითრისფერი შუბლიდან წლობით,
უნდა აწვიმოს მლაშე ცრემლი ორივე ყანას.

მათგან ერთია ხელოვნება, მეორე - ტრფობა.
მით მოსამართლის მრისხანება უნდა დაჯაბნოს,

გული მოიგოს, საშინელ დღეს მკაცრი სამსჯავროს,
როცა მოსთხოვენ, რომ აჩვენოს დანაპირები,

მოსავლით სავსე ბედელები და ყვავილები,
რომელთა ფორმა და ფერები - ერთხმად, ურყევად,
ანგელოზების მოიპოვებს ხმას და კურთხევას.



პეიზაჟი

უმნიკვლოდ რომ შევადგინო ეს ჩემი ეკლოგები,
მსურს მეძინოს ცასთან ახლოს, ნამდვილ ასტროლოგივით,
სამრეკლოებს ვუმეზობლო და ვუსმინო ოცნებით,
საზეიმო საგალობლებს აფრენილებს ქარდაქარ.

სხვენში ნიკაპს ჩამოვეყრდნო, დავინახო ტაძრები
თან რომ მღერის, თან რომ ლაყბობს -

სახელოსნოც მოჩანდეს,
ეს მიღები, ეს ზარები, ეს ქალაქის ანძები,
და ცის თალი, მეოცნებე დაშვებული ქუჩამდე..

რა ტკბილია, როცა ნისლში დაბადებას უყურებ
ცის ლაჭვარდში ვარსკვლავის და ფანჯარაში ნათურის,
როცა კვამლი მაღლა ადის, დაბლა ტოვებს სახურავს
მთვარის მკრთალი, ჯადოსნური სხივით ზეცა მორთულა.

დავინახავ მე იქიდან წელიწადის ყველა დროს
გაზაფხული, ზაფხული და შემოდგომაც დამთავრდეს,
და ზამთარი როცა მოვა, დარდი თოვლად ელაგოს
არ შევხედავ, მივუხურავ კარებსა და დარაბებს

და ლამეში ავიშენებ ჩემს ჯადოსნურ სასახლეს.
ვიოცნებებ ცის მოლურჯო, უცხო ჰორიზონტებზე,
შადრევენებზე, რომ ტირიან თაბაშირში ჩასმული,
კოცნებსა და იმ ჩიტებზე, რომ მღერიან ტოტებზე
ყველაფერზე, რასაც ჰქვია იდილია ბავშვური.

თუნდაც ჯანყი ბობოქრობდეს ჩემს ფანჯრებთან მთელი დღე
ვერაფერი მაგიდიდან თავს ვერ ამანევინებს,
ჩავეყვინთავ, ჩავიძირები - ფსკერზე სიამოვნების,
გამოვიხმობ გაზაფხულის სულს და ვეამბორები,
გულიდან მზის ამოყვანა, თუკი მართლა მელირსა
შევექმნი მყუდრო, თბილ გარემოს -
მხურვალე ფიქრებისგან.



მზე

გარეუბანში, ძველ კედლებს სახლის,
მზე გამეტებით მწველ ისრებს ახლის,
თავშესაფარი ფარულ ვნებების
ქოხებს ჰკიდია ყრუ დარაბები
და როცა სასტიკ თავგამეტებით
ქალაქს და მინდვრებს,
მარცვლეულს ნათესს,
მზე ისრებს ჩასცემს,
მეც ვინც ვარჯიშს,
ჩემს უცნაურ ფარიკაობას.

ყველა კუთხეში დავეძებ რითმას,
სადაც ალლო და გუმანი გამწევს.
ზოგჯერ სიტყვებზე, ვით რიყის ქვებზე
წავიბორძიკებ და ძირს ვეცემი,
ხან კი პირისპირ მეჯახებიან
დიდხანს ნანატრი ჩემი ლექსები.

მზე - მზრდელი მამა, ქლოროზის მტერი,
აღვიძებს ლექსებს, ვით ვარდებს მინდვრად,
წუხილს აორთქლებს, ზეცისკენ დევნის,
ტვინს ავსებს ციურ თაფლით და ნექტრით.

სწორედ ის გვაძლევს სიტკბოს, სინაზეს
და ახალგაზრდულ ხალისს და ძალას,
გოგონებივით სიცოცხლით ავსებს
ყველა ხანდაზმულს - ხელჯობით მავალს.

მისი ბრძანებით მწიფს მოსავალი,
უკვდავ გულებში- უხვად ნათესი,
მზის უკვდავ ნებით ყვავილობს იგი,
არ ჭკნება სავსე მისი ალერსით .

მზე პოეტივით ჩადის ქალაქში,
კეთილშობილს ხდის საგნებს ამაზრზენს
და უგვირგვინო მეფედ ეცნობა
ყველა ლაზარეთს, ყველა სასახლეს.



პარიზელთა ოცნება

კონსტანტინ გაის

ამ დილას თვალნინ მაქვს პეიზაჟი,
მოკვდავის თვალებს რომ არ უნახავთ,
ვხარობ სხეულში ჩაღვრილ მირაჟით,
ვხატავ ბუნდოვან და შორ სურათ-ხატს.

სასწაულებით სავსეა ძილი,
ახირების და ჟინის საცავი,
მე გავაძევე ამ ტილოს იქით,
მცენარეების ცვლადი ნაზავი.

საკუთარ ნიჭით ამაყი დავრჩი,
მატკობდა მხატვარს კადრი ნახატში
ერთფეროვნება, თავს რომ იწონებს
მარმარილოსი, წყლის და ლითონის.

კიბეებით და თაღებით სავსე,
ბაბილონივით კრთის სრა - სასახლე
და ჩანჩქერები აურზაურით
ეცემა მბრწყინავ ოქროს აუზში.

ლითონის კედლებს და ბროლის ფარდებს
ჰგავს წყლის ტალღები, ძირს რომ ეშვება
და თვალისმომჭრელ სინათლეს ბადებს
მიმოზნეული ირგვლივ შხეფებად.

ხეების ნაცვლად კოლონადები,
იარუსებს კი ჩახვეულთ სძინავთ
და გიგანტური ნაიადები,
ერთუროს ქალივით უმზერენ წყლიდან.

ლურჯად იღვრება ნაკადი შორი,
ვარდისფერ, მწვანე ნაპირებს ითვლის,
მილიონ ადგილს ჰკიდია თქორი
და იკარგება სამყაროს იქით.

იქ იყო ქვები ჯერ არნახული
და ჯადოსნური ტალღის ციმციმი,
სარკეებივით ბრწყინავდა მიწყვი,
აირეკლავდნენ რასაც ისინი.

განგის შორეულ ნაპირებიდან
მომდინარს უხმოდ, მშვიდად და მდორედ,
როგორც სიმდიდრეს ლარნაკებიდან,
დაბლა ასხამდნენ ალმასის მორევს.

ამ ჯადოსნური სანახაობის
ავტორი მე ვარ, ვხატე დილამდი,
მე ოკეანე დავიმორჩილე
და გავიარე ძნელი გვირაბი.

და ჩემს ნახატში, თვით შავი ფერიც
ცისარტყელასებრ ჩანდა მჭვირვალი,
სითხემ ჩარჩოში ჰპოვა დიდება,
სხივად აქცია თეთრი კრისტალი.

და სხვაგან არსად მსგავსი ნათება,
არც სხვა ვარსკვლავი, არც მზის ნასახი,
ამ სასწაულთა დასაბადებლად,
მე ვარ საკუთარ ცეცხლით დამწვარი!

ეს მე ვარ მერყევ სასწაულს ზემოთ,
ვინც ლივლივებდა მყარად და ურჩად,
მარადისობის მღუმარებაში
გაქრობას, დანთქმას ვინც გადაურჩა.

//

ბოლოს, როცა გავახილე ცეცხლით სავსე თვალები,
დავინახე ჩემი ქოხის სიმახინჯე მტანჯველი
და ვიგრძენი, კვლავ დაინყო დაწყველილი წამები,
ათასგვარი საზრუნავით, ყოფის ჭაობს ნაჩვევი.

კედლის საათის ისრები კვლავ უხეშად აძგერდა,
ნუთუ მსგავსი აღტყინება არ მენვევა აღაროს,
ცას სიბნელე შეერია მგლოვიარე აქცენტით,
დაეფინა კვლავ წყვილიაღი დაჩლუნგებულ სამყაროს.



ნისლები და წვიმები

ო, გვიანო შემოდგომავე, გაჟღენთილო ტალახით,
ზამთრებო და გაზაფხულო, წლის უძილო დარებო,
მიყვარხართ და ქებას გიძღვნით,
თქვენ ხართ სევდის სანახი,
ჩემს გულს და ტვინს გარს მოავლეთ,
წვიმები არ აკმარეთ,
ნისლიანი სუდარა და ცარიელი საფლავი.

ამ დიდ ველზე, სადაც მუდამ ცივი ქარი თამაშობს,
იქ, სადაც გრძელ ღამეებში ფლუგერები დუმდება,
ჩემი სული უკეთაა, ვერ კლავს დროთა თარეში.
ფართოდ გაშლის ყორნის ფრთებს და
გადაიფრენს ღამეში...

მგლოვიარე გულზე ნაზი ქვეყნად სხვა რა მოვძებნო,
მას ხომ დიდხანს ჩასდიოდა ზამთრის სუსხი ღვარებად,
ო, ფერმკრთალო წლის დროებო, ამინდის დედოფლებო,
უფერული სიბნელისთვის რა გაქვთ მუდმივ ხატებად?
ალბათ უმთვარო საღამო და წყვილები მარტონი,
ტკივილის გასაყუჩებლად სახიფათო საწოლი.



სიძულვილის კასრი

სიძულვილი კასრია ფერმკრთალ დანაიდების*,
შურისგება შლეგური წითურ, ძლიერ ხელებით,
მის ბნელ სიცარიელეს ვერ აავსებს სრულებით
მკვდართა სისხლით და ცრემლით სავსე თაიგულები.

დემონი კი ამ ხრამში ხვრელებს თხრის საიდუმლოდ,
ათასი წლის ოფლის ღვრით,
კასრს თქვენ სავსეს ვერ ნახავთ
და თუ მხვერპლს გააცოცხლებს, სასტიკია მით უფრო,
სხეულს მკვდრეთით აღადგენს, რომ გასრისოს ხელახლა.

სიძულვილი ლოთია დუქნის ფსკერზე განრთხმული,
სასმლის ისევ მიღების გულში ნატვრა უღვივის,
ჰკლავს ლერნეს ჰიდრასავით** გამრავლების წყურვილი.

მაგრამ ძველი ლოთები სასმელს კარგად იცნობენ,
ღვინო მათი მძლეველი - სულ საცდურად იღინებს,
სიძულვილსაც ეს ელის მშვიდად ვერ დაიძინებს,
მაგიდის ქვეშ ვერასდროს დაიამებს ტკივილებს.

* დანაიდები – (ბერძნ.) მეფე დანაოსის 50 ასული

** ლერნეს ჰიდრა – (ბერძნ.) უზარმაზარი გველი, ექიდნესა და ტი-
ფონის ნაშიერი

ტკივილის ალქიმია

ვილაც მწველი გზნებით გავსებს და განათებს,
სხვა შენში პოულობს თავის დარდს და ძაძებს,
ბუნებავ, ერთს ეტყვი; „მკვდარი ხარ!“, ხოლო სხვას:
„იბრწყინე, იყავ და სიცოცხლე განაგრძე!“

უცნობო ჰერმესო! თან მწყალობ ვით არსი,
თან მაფრთხობ, თვალები მუდამ შიშს ებრძვიან,
შენ სწორი გამხადე მითიურ მიდასის,
ალქიმიკოსს ვგავარ - ყველაზე სევდიანს,

შენს გამო მე ოქრო რკინაში გავცვალე,
სამოთხეს ქვესკნელი ვარჩიე სამყოფად,
ძვირფას გვამს წავანყდი ღრუბლების საფარქვეშ
და ზეცის კიდეზე ვაშენებ სარკოფაგს.



ხმა

ჩემი აკვანი სამკითხველოს ოთახში იდგა
და დაჰყურებდა ბნელ ბაბილონს - წიგნების საცავს,
მეცნიერებას ისურვებდი, რომანს თუ იგავს,
ერთუერთს შერეულ

ბერძნულ მტვერს თუ ლათინურ ნაცარს.

იქ ჩვილს მესმოდა მე ორი ხმა გარკვევით ძალზედ,
ერთი მათგანი იყო მტკიცე, უფრო მზაკვარი,
მეუბნებოდა: „დედამინა არის ნამცხვარი -
სასიამოვნო გემოთი და სიტკბოთი სავსე,
მე შემოძლია, მოგცე მარად სამყოფი მადა,
ისიამოვნებ ერთნაირად, მშვიდად, თანაბრად“.

მეორე ხმა კი ჩამძახოდა: „ მიდი, ჰო! ზღაპრის
ინამე... გასწი ოცნებებში შეუცნობს მიღმა,
შეუძლებელი დაისახე ყოველთვის მიზნად!“
ის მიმღეროდა, როგორც ქარი ქვიშიან ნაპირს,
როგორც მტირალა მოჩვენება, ხმა არსაიდან,
ყურს რომ ალერსით გაგითბობს და შიშით აგიტანს.

მე ვუპასუხე: „ შენ გიჯერებ, დიახ, ტკბილო ხმავ!“
და იმ წამიდან განმისაზღვრა ცამ ბედისწერა,
ვაი, რომ სწორედ იმ წამიდან მექცა ჭრილობად,
შორსმჭვრეტელობა, უცხო ცათა მკაფიო ხედვა,

ხილვა უხილავ სამყაროთა, მსხვერპლი, ექსტაზი,
ფეხსაცმელებით ამაზრზენი გველების თრევა.

წინასწარმეტყველს ვგავარ ბედით, მას შემდეგ მწირი,
ზღვას და უდაბნოს ვეტრფი ისე ნაზად, სათუთად,
მწუხარების დროს ვიციანი და ზეიმზე ვტირი,
მწარე ღვინოში სიტკბოს ვპოვებ, სხვა არცრა მსურდა.
მას შემდეგ ფაქტებს ხშირად ვიღებ, როგორც სიცრუეს,
მზერა ცაში მაქვს და ორმოში ვვარდები ხშირად.

ხმა კი მამშვიდებს: „გაუფრთხილდი ხილვებს, იცოდე,
ბრძენზე ლამაზი ოცნებები ყოველთვის გიყს აქვს.“



სიყვარული და თავის ქალა

ზის სიყვარული კაცობრიობის თავის ქალაზე,
ვით თავხატული, ძველი თავსართი,
უმეცარი და უსირცხვილო ნაღვლობს არაფერს,
ის ზის ამ ტახტზე მკვლელის აზარტით.

ამოისუნთქავს მრგვალ ბუმტულებს დროდადრო ღიმიით,
თითქოს აერთებს სამყაროებს ეთერის სხივით
და დედამინის სუსტი სფერო, უფრო უსუსურს
მაღლა აფრენით ამოანთხევს თავის უძლურ სულს.

და რახანია ისმის თავის ქალას ბუმტებში
კვნესა მარადი, სამდურავი, ლოცვა უშრეტი:
„აღარ მთავრდება? ო, როდემდე ჰგავდეს განაჩენს,
ეს სასტიკი და სასაცილო ჩვენი თამაში?“

მონსტრო, რასაც შენ უსულგულოდ ჰაერში ისვრი,
ჩემი ტვინია, ჩემი ხორცი და ჩემი სისხლი.“



ტყუილის სიყვარული

როცა მიმავალს გიყურებ, ჩემო ძვირფასო, ჯერაც,
როცა საკრავთა ჰანგები ჭერზე იშლება ჩქერად,
ნელი და ჰარმონიული შენი ნაბიჯი მხიბლავს,
ისევ მატყვევებს ნალველი შენი ღრმა მზერის მიღმა.

ან როცა ვუჭვრეტ ფერმკრთალ შუბლს,
გაზის ცეცხლი რომ ადგას,
ავადმყოფური სინაზით, მშვენიერებით მორთულს,
მერე საღამოს ჩირაღდნებს აღმოსავლეთის კართან,
მიზიდავს შენი თვალები, როცა ჩამოჰგავს პორტრეტს.

და ვფიქრობ: „რა ლამაზია... რა საუცხოოდ მშვენი,“
ერთიანი და ძლიერი, როგორც სამეფო კოშკი,
მისი გვირგვინი და გული, როგორც ნატანჯი ძღვენი,
სიყვარულისთვის შექმნილი, სიყვარულისთვის ნორჩი.

ნუთუ ეს შენ ხარ, ნაყოფი შემოდგომისა, ტკბილი?
შენ ხარ საფლავის ჭურჭელი, რომ აივსება ცრემლით?
ან იქნებ შენ ხარ სუნამო, ოაზისების სხივი?
საფერებელი ბალიში, კალათა ყვავილების?

ვიცი, არსებობს თვალები, მელანქოლიის მაცნე,
არ მაღავს ძვირფას საუნჯეს, არც საიდუმლოდ დაობს,
არ აქვს ზარდახშა ძვირფასი რელიქვიებით სავსე,
ის ღრმაა და ცარიელი, ვიდრე შენა ხარ, ცაო...

ბეატრიჩე

ნაცრად ქცეულ მინაზე - ცის ცვარი რომ სწყურია,
შევჩიოდი ბუნებას - ჩემში გამქრალ სიკეთეს,
ფიქრით ვხეტილობდი და შემთხვევით სრულიად
ალესილი ხანჯალი თითქოს გულზე ვიკვეთე:

დავინახე, ჩემს თავზე ცით ღრუბელი დაეშვა,
გლოვის ქარიშხალივით - ყრიდა ქუფრს და კაემანს,
ზედ კი ბოროტ დემონთა ხროვა იყო ხნიერი,
სასტიკ, ცნობისმოყვარე ჯუჯებს ჰგავდნენ იერით.

ცივად მაკვირდებოდნენ, ჩემი ცქერით ტკბებოდნენ,
როგორც ხალხი ერთობა გზაში გიჟის დანახვით,
ავი სიცილ-ქირქილი მე მესმოდა ზემოდან,
თვალის ჩაკვრა მზაკვრული, მინიშნება რალაცის.

„ერთი ამას შეხედეთ, ვითომ ესაც კაცია,
ჰამლეტის ჩრდილს უფრო ჰგავს და მის იმიტაციას,
გამოხედვა საეჭვო, თმები - ქარზე წასვლია,
განა სამწუხაროა, ნახვა ასეთ მასხარის.

ეს გლახა, გაიძვერა, სასაცილო კაცუნა,
თავის როლში, შეხედეთ, როგორ კარგად შესულა,
საკუთარ ტკივილებზე მაგის ნამღერ სიმღერებს,
ყვავილები, ჩიტები, წყაროებიც ისმენენ.

ჩვენც კი, ყველა ხრიკების, ვინც ვართ გამომგონებნი,
ხედავთ, ჩვენც ვიმეორებთ მის ტირადებს გონებით?

ამ დროს შემეძლო, მე უბრალოდ პირი მებრუნა,
ალარ მესმინა დემონების ავი გნიასი,
სიამაყე მაქვს დაუძლევი, მთისებრ ზვიადი,
მაგრამ გავშეშდი, დავინახე რაც უნებურად.
ამ უხამს ბრბოში მე შევნიშე - დანაშაული
სხვაგვარად მწველი - ჩემი გულის დედოფლის მზერა.

მზეს ვერ არყევდა, მართალია, მზე დარჩა სრული,
მაგრამ მე მყისვე დავბარბაცდი, სრულად შეძრული.
ის მათთან ერთად დასცინოდა ჩემს უიღბლობას
და ბილნ ალერსით ერთობოდა ამ ავსულ ბრბოსთან.



აბელი და კაენი

აბელის მოდგმავ, სვი და ჭამე გულდადინჯებით,
ლმერთი გილიმის მიმტევებლად, რა გენალვლება!
კაენის მოდგმავ, ტალახში ხარ, უქმად ირჯები,
უნდა იხოხო ნუმპეში და მოკვდე დაღვრემით.

აბელის მოდგმავ, შენი მსხვერპლი შეწირულია,
როგორ მოუხდა, ალამაზებს ცხვირს სერაფიმის!
კაენის მოდგმავ, ენამები, წინ უფსკრულია,
ეგ ტანჯვა როსმე დასრულდება და გვერდს აგივლის?

აბელის მოდგმავ, ბარაქა და ხვაფი გექნება,
ნათეს-ნამკალი, პირუტყვი და თბილი სახმილი,
კაენის მოდგმავ, შიმშილისგან კუჭი გიხმება
და ცარიელი ნაწლავები ყმუის ძალლივით.

აბელის მოდგმავ, დაითბუნე შენი მუცელი,
პატრიარქალურ შენს კერიას თავს ჭერი ხურავს,
კაენის მოდგმავ, ცივ ბუნაგში დარდს გაუძელი,
გაითომე და იკანკალე, საბრალო ტურავ!

აბელის მოდგმავ, გიყვარდეს და სწრაფად გამრავლდი!
შენი ოქროც კი ნაყოფს გაძლევს და ბავშვებს ბადებს,
კაენის მოდგმავ, გევერფლება გული აზარტით,
სჯობს გაუფრთხილდე დიად ლტოლვას, ვნებებს მღელვარეს.

აბელის მოდგმავ, მორწმუნე ხარ, ისე ბალახობ
თითქოს ტყისპირებს შესეული ბალღინჯო ცოცავს,
კაენის მოდგმავ, შენი გზები ტანჯვით დალახე,
სასონარკვეთით, ჭაპანწყვეტით მიათრევ ოჯახს.

აჰ! მოდგმავ, მოდგმავ, აბელისა! ეგ შენი ლეში
მინად ქცევისას სასუქით განპოხს ნიადაგს!
კაენის მოდგმავ, ამაოა იმედი შენში,
არ არის კმარი შენი შრომა ცისტვის ნიადაგ.

აბელის მოდგმავ, რა შეგარცხვენს, თუ გინდა გეტყვი:
ფრთხილად იყავი! რკინას მუდამ შუბი ამარცხებს,
კაენის მოდგმავ, ზეცად ახვალ და მიწა დაგცემს,
როცა ისურვებ ცის კაბადონს მოსწყვიტო ღმერთი!



დუელი

მეომრები დაეძგერნენ ერთმანეთს,
ორთაბრძოლას ახლავს ჟღერა მახვილის,
სისხლი ჩქეფს და იარაღი ელვარებს,
ჭაბუკთ მსხვერპლს სთხოვს ტრფობა, გულის ძახილი.

ახალგაზრდებს იარაღი დაემსხვრათ,
და, ძვირფასო, მგონი გატყდნენ თვითონაც,
ო, დიდია გამშაგება და რისხვა,
კბილებიც კი ალესილი - ლითონს ჰგავს.

ხევში ერთურთს შეჭიდულნი არიან,
გმირები და ჰგვანან იაგუარებს,
მათი კანი ამკობს ეკალ - ბარდიან
ბურჩენარსა და უფსკრულს უფრო უარესს.

ეს ხრამია, ჯოჯოხეთი ჩვენი და
აქ ვიბრუნოთ სინანულის გარეშე,
ულმობელო ამორძალო, მე მინდა,
ამ ბოროტმა ცეცხლმა სულ ითარეშოს.

კედლის საათი

ო, ეს საათი! პირქუში და გულცივი ღმერთი,
ის თითის ქნევით გვემუქრება, ამბობს: „გახსოვდეს!
ეგ ტკივილები - გულს რომ გივსებს საშინელებით,
მიზანს მოხვდება, დრო მოგივლენს
მაღე კარგ მსროლელს.

სიამოვნება გაგექცევა ჰორიზონტს მიღმა
და გაგიქრება კულისებში, როგორც სილფიდა,
ყოველი წამი, იმ ულუფა სიხარულს გართმევს,
რაც მთელი წლისთვის გებოძა და ერთბაშად დათმე.

საათში გესმის სამიათას ექვსასჯერ ეს ხმა,
წუთი მწერივით წუის ყურთან, აქ ვარ, „გახსოვდეს!“
ავი ხორთუმით მე ვისრუტავ სიცოცხლეს შენსას
და მის საზარელ კლანჭებს ასცდე, სცადო არცროდეს.

გახსოვდეს მუდამ! რაკი ფლანგავ დროის სანყაოს,
(ჩემს ლითონის ყელს ყველა ენით ბაასი ძალუძს),
ლალ მოკვდავო, წარმავალ წუთს აქვს ის მაღარო,
სადაც შენ შეძლებ მიაკვლიო ოქროს დაფარულს.

გახსოვდეს, რომ დრო - აზარტული მოთამაშეა,
მას აქვს კანონი: მუდამ იგებს ფანდის გარეშე,
დღე სულ მცირდება, ღამე მეტად გახვევს არშიას,
ცარიელია კლეფსიდრა და უფსკრულს კვლავ შია.

მალე ჩამოჰკრავს ღვთაებრივი შემთხვევის ზარი
და სათნოება, ვით ქალწული ჯერ კიდევ ცოლი,
(ოჰ, სინანული, ჩვენი ბოლო სახლი ის არი),
ერთხმად გეტყვიან: „გვიანია, მშიშარავ, მოკვდი!“



ღარიბების სიკვდილი

ვინც გვანუგეშებს და გვაცოცხლებს,
ვაი, რომ ეს არის სიკვდილი,
ის არის სიცოცხლის მიზანი, ჩვენი ერთადერთი იმედი,
ის ელექსირით გვამალლებს და გვათრობს,
როცა სხვებს მივტირით,
ის აძლევს მხნეობას ჩვენს გულებს,
რითაც ჩვენ აქამდე მოვედით.

ქარიშხლის, თოვლის და ყინვების
და ათას ქარცეცხლის გამოვლით,
ის მოჩანს ბრწყინვალე შუქურად
ჩვენი ჰორიზონტის კიდეზე,
როგორც საიმედო ჰოსტელი, ცნობარში ადვილად საპოვნნი,
სადაც მიგიღებენ დაღლილებს, გაჭმევენ და დაგაძინებენ.

ის ანგელოზია, მაგნიტურ თითების გაშვება აღარ სურს,
უჭირავს ძილი და გვიგზავნის
ექსტაზურ სიზმრების ვაუჩერს,
ის იხდის უპოვარ შიშველთა,
ლატაკთა სანოლის საფასურს.

ის არის დიდება ღმერთების, ჩვენი მისტიკური საუნჯე.
ქისაა ღარიბი კაცისა, მისი უძველესი სამშობლო,
კარიბჭე უცნობი ცისაკენ -
მინიერ ტანჯვას რომ ამორებს.

ორი კეთილი და

გარყვნილება და სიკვდილი, ორი კეთილი და, კოცნებით გაუმადლარნი, ჯანით მრთელი და მხნე, დაკონკილებს და მშრომელებს, მუდმივი ჯაფა აქვთ, ამიტომ დარჩნენ ქალწულნი, არ უშობიათ ჯერ.

პოეტს, სიავის მომტანს და ყველა ოჯახის მტერს, ამ ჯოჯოხეთის მოციქულს, უვარგის კურტიზანს, საფლაგები და ბორდელი თავიანთ საფარქვეშ, სანოლს უგებენ, რომელზეც არ ნანობს არაფერს.

კუბო და სარეცელია - ორი კეთილი და, რიგრიგობით რომ გვთავაზობს ღვთისმგმობელ, მკრეხელ შხამს - ამაზრუნენ სიამოვნებებს და სიტკბოს საშინელს.

ო, გარყვნილებავე, ნეტავი, როდის დამმარხავ მთლად? სიკვდილო, როდის მოდიხარ, ხომ ხარ მეტოქე და, როდის დაამყნობ მის მურტზე* შენს კვიპაროსებს შავს?

* მურტი - ბოტ. მურტისებრთა ოჯახი.

სისხლის შადრევანი

ზოგჯერ ასე მგონია, რომ სისხლი მდის ნაკადად,
რიტმს მტირალა შადრევნის ეს დინება თითქოს გავს,
ცხადად მესმის მისი ხმა და ჩხრიალი ხანდახან,
მაგრამ ამოდ ვცდილობ, რომ ვიპოვო ქრილობა.

ის მიდის და ჰკვეთს ქალაქს, მინდორს ესალბუნება,
ის მიდის და ქუჩები კუნძულებად იქცევა,
წყურვილს უკლავს გზადაგზა ყველა შემხვედრ ქმნილებას
და სადაც ის გაივლის წითლად ლებავს ბუნებას.

ღვინოს ვთხოვდი მე შველას, როცა ძრწოლა მიტევედა,
რომ ერთი დღით გაექრო შიში - მე რომ მფიტავდა,
ღვინო სმენას მახვილს ხდის, აძლიერებს ჩინს თვალთა.

დიდხანს თავდავიწყებას სიყვარულში ვეძებდი,
მაგრამ ტრფობა მოჰგავდა ჩემთვის ლეიბს ნემსებით,
სასტიკ გოგონებისთვის შექმნილს სასტიკ წესებით.



მუსიკა

ხშირად მე მუსიკის მიტაცებს ჰანგები,
ვესწრაფვი ჩემს ვარსკვლავს, მკრთალსა და წარუშლელს,
ხან მივექრი უსაზღვრო ეთერის თანხლებით,
ნისლების საფარქვეშ ხან აფრებს ავუშვებ....

გულმკერდი წინ იწევს, მევსება ფილტვები,
როგორც დაბერილი ქარზე იალქნები,
ზურგიდან აქოჩრილ ტალღებზე მივძვრები,
ლამეში დაფარულ ნაპირს მივადგები.

ვნებები იღვიძებს, ველარ ვეურჩები,
სხეული განიცდის მათ ტანჯვის ნიშნებად
და ეს ქარიშხალი თავისი კრუნჩხვებით,
ვეება, თვალუნვდენ უფსკრულზე იშლება.

და ასე ვირწევი. სხვა დროს მკვდარ სიმშვიდეს,
ვით სასონარკვეთის დიდ სარკეს ვიცილებ.



შეყვარებულთა სიკვდილი

ჩვენ გვექნება საწოლი სავსე მსუბუქ სურნელით,
ღრმა ტახტები უძირო საფლავების ნიმუშად,
შემოსავენ თაროებს უცხო ყვავილწუნულები,
სილამაზით ამ ცისქვეშ ჩვენთვის რომ გაიფურჩქნა.

მოსწრებაზე ვიქნებით... სითბო უკანასკნელი
ჩვენი ორი გულიდან ორ ჩირაღდანს აანთებს
და დატოვებს ეს ცეცხლი საიდუმლო აზრებით,
ჩვენი ორი გონების ტყუპ სარკეზე ანარეკლს.

და საღამო დადგება, როცა ავი ტაროსის,
მისტიურ სილურჯეზე და ვარდებზე მინდობით,
ბოლო ელვის ნაპერწკალს ჩვენ ერთმანეთს გავუცვლით,
როგორც ტირილს გულსაკლავს,
როგორც სიტყვას „მშვიდობით“.

ხოლო მოგვიანებით, სასწაული მოხდება,
მოვა ანგელოზი და გახსნის ციურ სანახებს,
ერთგული, მხიარული - ყველა კარებს გააღებს,
მოვა მკვდარი სულის და ცეცხლის გასაცოცხლებლად.

რომანტიკული მზის ჩასვლა

რა ლამაზია ეს მზე, მისი ამოსვლა დილით,
ვით აფეთქება ნათლის, ციდან რომ სალამს გითვლის.
დალოცვილია ვისაც, ზღვა სიყვარული ძალუძს,
რომ ოცნებაზე დიადს - მზის ჩასვლას მიესალმოს.

მე ყველაფერი ვნახე, მე ყველაფერი მახსოვს,
გრძნობის დაკარგვა მის წინ... ყვაილი, ყანა, წყარო,
ხედავ ჰორიზონტს ? მოდი, სწრაფად გავიქცეთ იქით,
გვაგვიანდება, ჩქარა... ხედავ დრო როგორ მიქრის.

ერთი ირიბი სხივი ჩვენც დავიჭიროთ მინდა,
მაგრამ ამაოდ მივდევი, ღმერთი გამირბის ციდან!
დაუძლეველი ღამე თავის სამეფოს აგებს,
შავს, ნესტიანს და საშიშს, ჟრჟოლით, კანკალით სავსეს.

საფლავის სუნი დგება წყვილიადში და მე ვწვავლობ,
შიშით ვაცილებ ფეხებს - გომბეშოებს და ჭაობს.



მე შენ გაძლევ ამ ლექსებს და თუ ჩემი სახელი
ბედნიერად მიაღწევს ხვალ შორეულ ეპოქებს,
აიძულებს ოცნებას ერთ საღამოს დაღხენილ
კაცთა მოდგმას და აქცევს წარმავლობის მეტოქედ,

გაჰყვებიან თუკი მას, ვით ზურგის ქარს გემები,
შენი მიხსიერება - ბუნდოვან ზღაპრებივით,
მკითხველებს თავს აბეზრებს, როგორც გუსლის ბგერები,
მისტიკურ და მშობლიურ ჯაჭვის რგოლზე ჩაბმული,

რჩება, როგორც ჩემს ამაყ რითმებს დაკიდებული,
დანყევლილი ყოფნაა, შენ სხვა არც რა გებადა,
ვისაც ღრმა უფსკრულიდან, ზეციურ მწვერვალამდე,
არ პასუხობს, ხმას არ სცემს, აღარავინ ჩემს გარდა!

– ო, შენ, ვით მოჩვენებას, ეფემერას მოგდევენ,
შენ კი მსუბუქ ნაბიჯით, მშვიდად, განა წვალებით,
ვინც შენ გაგასამართლა, თელავ სულელ მოკვდავებს,
შავი ანგელოზი ხარ, კერპი - გიშრის თვალებით.

ყოველთვის იგივე

„საიდან მოდის ნალველი ვსევდიანდებით როცა,
ზღვასავით ამომავალი შავ და ფრიალო კლდეზე?“
– ერთხელ, ჩვენ გულმა ამაზე მძიმე პასუხი მოგვცა,
ცხოვრება ბოროტებაა და შველას აღარ ვეძებთ...

ყველასთვის არის ცნობილი - ეს საიდუმლო ძველი,
ტკივილი მეტად მარტივი და არა ილუმინალი,
თვალსაჩინოა ყველასთვის, ვით სიხარული თქვენი.
მაშ, გთხოვთ შეწყვიტეთ ეგ ძებნა, ო, მშვენიერო, უმალ!

და თუმცა ტკბილია თქვენი ხმა,
მე გთხოვთ, დადუმდით ერთხანს!
გაჩუმდით, უმეცარი ხართ! სული ცად ილტვის მუდამ!
ბაგე ბავშვურად მლიმარი! და სიცოცხლეზე მეტად
ხშირად სიკვდილი გვიჭირავს უწვრილეს ბორკილებით.

დატოვეთ, იყოს ეს გული - ლამაზ ტყუილით მთვრალი,
ჩაყვინთოს თქვენს მწველ თვალეებში,
არ ჰქონდეს ხვალის შიში,
დატოვეთ, დაე, ეძინოს, დიდხანს წამწამთა ჩრდილში!

შხამი

ღვინომ იცის საიდუმლო ფუფუნების, განცხრომის,
ბინძურ ოთახს ბრწყინვალეობით შემოსავს და გაოცებს,
ზღაპარს შექმნის წითელ ორთქლში,
ოქროვარაყდანყობილს,
ისე, თითქოს მზე ეშვება დაღრუბლულ კაბადონზე.

ოპიუმი საზღვრებს მიღმა სულს ამაღლებს ოცნებით,
დროს აღრმავებს, აძლიერებს ვნებას თავის შესაქცევს,
დაუძლეველ ნეტარებით, შავ-ბნელ სიამოვნებით,
გივსებს სულს და უცებ გაქცევს
აღმატებულს შენს თავზე.

მაგრამ მენდე, ჩირად არ ღირს შენთან ეს ყველაფერი,
იმ სანამლავს ვერც შევადრი,
მაგ თვალთაგან რომ წვეთავს
ყველა შხამზე ძლიერია შენი მწვანე თვალეები,
ტბები, სადაც მოკანკალე ჩემს ამღვრეულ სულს ვხედავ.

ესწრაფვიან ოცნებები ვნების მწარე უფსკრულებს,
წყურვილს მიკლავს ეგ მორევი,
ყველა ნატვრას მისრულებს,
არაფერი შეედრება, ვით ზღაპარში ვინვები,
როცა შენი ნერწყვი მძირავს ზღვაში თავდავინყების.

არც სინდისის ქენჯნასა ვგრძნობ და არც ვეძებ მიზეზებს,
ლონემიხდილი მივცურავ სიკვდილის ნაპირებზე.

მიპატიუება სამოგზაუროდ

ჩემო ბავშვო, ჩემო დავ, იფიქრე იქ წასვლაზე,
სადაც ჩვენ გველოდება, სიტკბო ერთად ცხოვრების,
სადაც სიყვარულით და სურვილებით აგავსებ,
ის ქვეყანა შენა გგავს, შენ მას ემახსოვრები.

ნამიანი მზეების ცას რომ მოაქვს სინაზე,
ჩემს სულს მოელანდება ბრწყინვა შენი თვალების,
მათ სწორედ ის ხიბლი აქვთ იდუმალი წამების,
მოღალატე თვალების, ცრემლებით რომ ბრწყინავენ.

იქ სრული წესრიგია, სილამაზე იმგვარი,
ფუფუნება, სიმშვიდე თითქოს სულში შემოაქვს,
მრავალ წელს რომ უვლიდნენ, პრიალა და მბზინავი,
საუცხოო ავეჯი დაამშვენებს ჩვენს ოთახს.

ჯადოსნური ამბრის და იშვიათ ყვავილების
შერეული სურნელი - მოლივლივე საცდური,
სარკეები მდიდრული და ჭაღები ზღაპრული,
ბრწყინვალეობა იქნება ირგვლივ აღმოსავლური.

ყველაფერი იდუმალ გახსნის ფარულ საუნჯეს,
თავის ტკბილ და მშობლიურ ენაზე ისაუბრებს.
იქ სრული წესრიგია, სილამაზე იმგვარი,
როგორც მშვიდ ფუფუნებით ავსებული სიზმარი.

შეხედე ამ არხებზე გემებს წყალში მთვლემარეს,
მათი ზნე ხეტიალის, ხასიათი თავნება,
შენს პატარა სურვილებს როგორ ეხმიანება,
შორი ქვეყნის ბოლოდან, რომ მოდიან შენამდე.

ჩამავალი მზე ადგას მინდვრებს, არხებს და ქალაქს,
იაგუნდით, ოქროთი სავსე შუქი დაფარავს,
იქ სრული წესრიგია, სილამაზე იმგვარი,
როგორც მშვიდ ფუფუნებით ავსებული სიზმარი.



მე შენ თაყვანს გცემ, ღამეული ცის თანასწორო,
ო, ნალვლისა და მდუმარების ჭურჭელო, ცივო,
უფრო მიყვარხარ, შორს გაქცევას რაც უფრო ცდილობ
და ჩემს ღამეთა სამშვენისად გხედავ მით უფრო.

მეტი ცინიზმით დააგროვე ის ადგილები,
ჩემს მკლავებს ზეცას რომ აშორებს ყოველი წუთით,
ვწინაურდები შეტევაზე, მივხობხავ ურვით,
ვით გვამის შემდეგ ამოყრილი მატლების გუნდი,

გეტრფი, ო, მხეცო, თუმც გული გაქვს, ვიცი, მტაცებლის,
მაგ გულცივობით, კიდევ უფრო მელამაზები.



ეგზოტიკური სურნელი

შემოდგომის თბილ საღამოს როცა თვალებს ვხუჭავ
და მხურვალე შენი მკერდის სურნელებას ვსუნთქავ,
ბედნიერი ნაპირები გადმეშლება თვალწინ,
საიდანაც მზე თვალს მჭრის და ვნების ცეცხლი მანვიმს.

ზარმაც კუნძულს წარმოვიდგენ - უცხო სანახებით,
იშვიათი ხეებით და გემრიელი ხილით,
მამაკაცებს გამხდარი და ძლიერ აღნაგობით,
ხოლო ქალებს თვალებმშვენებს გულწრფელობის ხიბლით.

ეგ სურნელი მიმიძღვება წარმტაც გარემოსკენ,
ვხედავ სადგურს იალქნებით და ანძებით სავსეს,
ზღვის ტალღების მღელვარებით დაღლილებს და ნაგვემთ,
იმ დროს, როცა თამარინდის სუნი მე არ მტოვებს,
ჩემს გარშემო ტრიალებს და მიბერავს ნესტოებს
და ჩემს სულში უერთდება მეზღვაურთა ჰანგებს.



გამპირი

შენ, ვინც ამ საბრალო გულში
შეხველ დანის დარტყმასავით,
შენ, ვინც დემონების ჯოგის
ღვინის ძალა დამანახე.
შენ შეშლილი, მზად იყავი,
ჩემი სული დაიმონე,
გაიკეთე იქ სანოლი
შეიქმენი იქ დომენი;
– სირცხვილია, ვის მივები,
როგორც კატორღელი ბორკილს,
თამაშს - ურჩი მოთამაშე,
გვამს ჭია და ლოთს კი – ბოთლი!
– წყეულიმც ხარ, წყეულიმც ხარ !
ვითხოვებდი სწრაფ ხმალს რადმე,
ჩემი თავისუფლებისთვის,
ჩემი სიმხდალის დამხმარედ
და ვეტყოდი იმ ვერაგ შხამს,
დაუნდობელ ჩემს სანამლავს.
ვაი! ხმალს და სანამლავსაც,
მათ ხომ მე ზიზლით მიმიღეს,
მითხრეს: „იმის ღირსი არ ხარ
ტყვეობიდან გამოხვიდე!
ბრიყვო, ჩვენმა ძალისხმევამ
შენ კი აგხსნა ეგ ბორკილი,
მაგრამ კოცნით ალადგინე
მკვდრეთით გვამი კვლავ გამპირის!”

მშვენიერება

მშვენიერი ვარ, ო, მოკვდავნო! ვით ქვის სიზმარი
და ჩემი მკერდი, ჯერით ჯერზე დაღურჯებული,
შეიქმნა მისთვის, შთააგონოს პოეტს ტრფიალი,
ვით მატერია, მარადისში დაუნჯებული.

ლაჟვარდში ვმეფობ, როგორც სფინქსი დაუფასები,
ვაერთიანებ თოვლის გულს და გედის სითეთრეს,
მძულს მოძრაობა, ადგილს იცვლის თუკი ხაზები,
არასდროს ვტირი, არც არადროს სიცილს ვინებებ.

და პოეტები, ამ დიდებულ პოზის წინაშე,
რაც მე ვისესხე საამაყო სხვა ძეგლებიდან
ანადგურებენ ხელოვნურად, ზეცის ჯინაზე,
მკაცრად, სასტიკად თავის დღეებს და მნებდებიან...

პოეტთა მორჩილ საყვარლებს რომ ასე ხიბლავენ
მე მაქვს ის წმინდა სარკეები, რაც მათ ლამაზს ხდის:
ეს თვალებია - მარადიულ შუქით მბრწყინავი,
ჩემი ფართო და დიდი თვალები.

კავშირები

ბუნება არის ცოცხალი ნიშანსვეტებით აღსავსე
ტაძარი და ის ჩვენამდე ბუნდოვან სიტყვებს აგზავნის,
სიმბოლოების ტყეებში ადამიანი მიდის და
კარგად ნაცნობი თვალებით აკვირდებიან იქიდან.

ვით ექოები შორიდან, გრძელ ტალღებივით უღევი,
ერთუროს ერწყმიან უბნელეს და ღრმა ერთობის
მსურველნი,
ფართო და უკიდევანო, როგორც ბნელი და ნათელი,
ესატყვისება ერთმანეთს - ხმები, ფერები, სურნელი.

არის სურნელი გრილი და ბავშვის კანივით ცინცხალი,
ჰობოებივით ნაზი და მდელოებივით მომწვანო,
არის სხვაც - ტრიუმფალური, უფრო მდარე და მდიდარი,
დაუსრულებლად ვრცელდება საგნების უმაღლესი მომცველი,

ქარვა, მუშკი და გუნდრუკი, თუნდაც, საკმევლის მისხალი
სულსა და გრძნობებს ალაგზნებს გალობის ხმაზე
მლოცველის.

ვენური მუზა

სასახლეების ტრფიალო, ო, ჩემი გულის მუზავ!
იანვარი რომ გაუშვებს თავის წვეტიან ბორებს,
როცა თოვლიან საღამოს მონყენილობა სუსხავს,
გექნება ცეცხლი იისფერ ტერფების გასათბობად?!

გამოცოცხლდება ხელახლა ეგ მარმარილოს მხრები,
ლამეულ სხივთა ისრები, როცა დარაბებს ბურღავს?!
ხვდები, თხელია ქისა და შენი სასახლეს თხელი,
ოქროს მოსავალს მოიმკი ცის კამარაზე თულა?

გჭირდება გარჯა ყოველდღე ლუკმაპურისთვის ჯერაც,
როგორც ბავშვს, ტაძრის მგალობელს,
თამაში საცეცხლურით,
უნდა იმღერო Te Deum, რომლის არც ისე გჯერა,
ან ქუჩის აკრობატივით აჩვენო ნიჭი სრული.

უზმოზე მიმზიდველობით კვლავ მოინონე თავი,
ცრემლით გაჟღენთილ სიცილით,
რომელსაც ვერვინ ხედავს,
ბრბო აღფრთოვანდა, კარგია, მხიარულება შედგა!

კურთხევა

უზენაესი ძალა როცა გამოსცემს დეკრეტს,
სევდიან სამყაროში, როცა პოეტი ჩნდება,
შეშინებული მოსთქვამს და

იმ წუთს მუშტებს შეკრავს,
მწყალობელ ზეცას წყევლის,
ღმერთს გმობს პოეტის დედა:

– „აჰ! ვშობილიყავ ჯობდა ბუდეში გველგესლების,
ვიდრე ეს სამარცხვინო არსება გამეკვება,
დანყევლილ იყოს ღამე ხანმოკლე სიტკბოების,
როცა ეს სინანული ჩემს წიაღს დაებედა.

ყველა ქალს შორის რაღა მე ამირჩიე, ღმერთო,
ჩემი საწყალი ქმრისთვის ზიზღი მეთრია მუცლით,
ან შემძლებოდა ნეტავ რომ ცეცხლში გადაამეგდო,
ნაკითხულ წერილივით ეს უსუსური მონსტრი.

თავს დავატეხო ზიზღი, რომელიც ასე მთრგუნავს
ამ შენი ბოროტების წყეულ იარაღს ვინძლო,
ეს საბრალო ხე ისე დავამახინჯო უნდა
კვირტების გავრცელება ველარასოდეს შეძლოს.“

ამგვარად ყლაპავს იგი დიდი სიძულვილის დორბლს,
ვერ ხვდება, ამით სამყაროს
ღვთიურ განზრახვას გმობს,
რითაც თავისთავს უმზადებს გეჰენის წყეულ ფსკერს,
ცოდვილ დედების კოცონზე მას დანვა მოუწევს.

თუმცა არ ტოვებს პოეტს მფარველი ანგელოზი,
მემკვიდრეობა არ აქვს, მაგრამ ბავშვი მზით თვრება
და ყველაფერში რასაც ჭამს და სვამს იგი ქვეყნად,
ჰპოვებს ღმერთების საკვებს - ამბროზიას და ნექტარს!

ესაუბრება ღრუბელს და თან თამაშობს ქართან,
სიმღერით თვრება ჯვრის გზაზე რომ
ინყებს სიარულს,
მომლოცველივით სული ყოველთვის თან რომ ახლავს
ტირის, როდესაც მას ხედავს ჩიტივით მხიარულს.

ვინც უნდა რომ უყვარდეს, შიშით შეჰყურებს ყველა,
ან მისი სიმშვიდისგან თამამდება და ეძებს
მის წინააღმდეგ წამსვლელს,
ვინმეს საჩივრის შემტანს,
რომ სისასტიკე მკვლელი თავს დაატეხოს მეტად.

ყველაფერს - პურს და ღვინოს და
მას საჭმელად რაც აქვს,
ურევენ გამეტებით ბინძურ ნაცარს და ფურთხსაც,
რასაც შეეხო იგი, ჩუმად აგდებენ მერე
და თავს კიცხავენ,
რადგან მის კვალზე წასვლა სურდათ.

მისი ცოლი კი ყვირის საჯარო მოედნებზე:
„რადგან ვარ ასე ლამაზი, დაე, თაყვანი მცეს,
მე გავაკეთებ საქმეს, აღვადგენ კერპებს ძველს
და იმათ მსგავსად ოდესმე, მინდა რომ მეც აღვსდგე;

მეც გავბრუნდები საკმევლით, ნარდით და მირონით, მუხლმოყრით და მორჩილებით, ხორციით და ღვინოთი, მინდა გავიგო თუ შევძლებ, იმ გულში, მე რომ მსურს ღვთიური პატივისცემის უზურპაციას სრულს.

და მომწყინდება როცა ხუმრობა, მკრეხელური მე მას დავადებ სხეულზე ჩემს სუსტ და ძლიერ ხელს, ჩემს ფრჩხილებს პარპიებივით აღმასებივით მჭრელს ეცოდინებათ, ვით განვლონ გზა მისი გულისკენ.

და ახალგაზრდა ჩიტივით, რომ კანკალებს და თრთის, მკერდიდან გულს ამოვიგლეჯ, გულს წითელს სისხლივით, ჩემს საყვარელ მხეცს მივუტან, რათა გავაძლო ის და ხორცს ძღვენივით მიტანილს - ზიზლით დაუყერი წინ!“

ზეცისკენ, სადაც თვალები ხედავს ბრწყინვალე ტახტს, მშვიდად აღმართავს პოეტი თავის ღვთისმოსავ მკლავს, უცებ ნათელი გონება წყვილიაღმი ინათებს და გაშმაგებულ ხალხისგან დაფარავს მის სახეს:

„კურთხეული ხარ, უფალო, ტანჯვას გვიგზავნი ბევრს, ვით ღვთიურ წამალს და მკურნალს -

ჩვენი ცოდვების მკვლელს,
ის სუფთა ესენციას, სულის ჭრილობებს რგებს
და წმინდა სიამოვნებას უმზადებს ძლიერებს.

ვიცი, რომ პოეტისათვის შენ ადგილს ინახავ,
კურთხეულ ლეგიონების დასში მოუხმობ მას,
წმინდათა დღესასწაულზე მიიღებს მიწვევას,
სათნოებათა ტახტებზე ანგელოზების მსგავსს...

ყველაზე კეთილშობილი - ეს ტკივილია მწამს,
ჯოჯოხეთი და ქვეყნელი მას ვერ ამარცხებს, ვგრძნობ,
ჩემი გვირგვინის დანებისთვის ვიცი, მჭირდება რაც,
უნდა დავიპყრო სამყარო, ყველა ჟამი და დრო,

მაგრამ ის სამკაულები - ანტიკურ პალმირას
რაც დაეკარგა ოდესღაც, მარგალიტები ზღვის,
ანდა უცნობი ლითონი - რითაც შეამკობთ მას,
საკმარისი არ იქნება ამ დიადემისთვის.

მის ბრწყინვალეობას დიადს, მითხარ, შეამკობს როგორ
სუფთა სინათლის წმინდა, პრიმიტიული სხივი,
რომლის მოკვდავი მზერა, რომლის თვალები ცივი,
ჩაბნელებული, მრუმე, სარკეებია მხოლოდ.“



ბრმები

განჭვრიტე, სულო ჩემო, რა შემზარავნი არიან!
მანეკენების მსგავსნი, სასაცილონი უკლებლივ,
უცნაურნი და მარტონი, ისე ვით მთვარეულები,
დაბნეულ მზერას გტყორცნიან, ამოლამებულ გუგებით.

თვალში აღარ ჩანს, გამქრალა ღვთიური ნაპერწკალი,
მუდამ შორს იყურებიან, ზეცის დაჰყვებათ დამლა,
ოცნებით დამძიმებული მალლა უჭირავთ თავი,
ქვაფენილისკენ დახრილებს მათ ვერასოდეს ნახავთ.

ამგვარად კვეთენ ისინი უსაზღვროებას ბნელის,
შავი ფერი და დუმილი - მარადიული ძმები,
ქალაქო! ვიდრე ჩვენს ირგვლივ ყვირი, იცინი, მღერი,
შეპყრობილი ხარ ბოჰემით სისასტიკემდე ვიდრე

ნახე! თავს მეც ხომ მივათრევ,
მეც ვბრუედები და ვთვრები.
მე ვამბობ, რას დაეძებენ ცაში ყველა ეს ბრმები?



გამგლელისადმი....

როცა ქუჩა ღრიალებდა ჩემს ირგვლივ
და ხმაური აყრუებდა უგრძნობსაც,
დიდი გლოვით, დიდებული ტკივილით,
გაიარა ჩემს წინ ქალმა უცნობმა.

აენია ზევით ხელის მტევანი,
სინატიფის, ფუფუნების დასტურად,
გამხდარ ტანზე ყვავილწული ფერადი
კაბის ქობა შეირხა და დასრულდა.

მე ვიჯექი, ვსვამდი ისე მლელვარედ,
ვგავდი ალბათ გიჟს და ექსტრავაგანტურს,
თვალი ვკიდე მისი მზერის ელვაზე
წამიერად გაელვებულ გაზაფხულს.

ფერმკრთალ ზეცას ჰგავდა თვალის ისრებით,
სადაც ღვივის ქარიშხალი, გრიგალი,
სიტყბო ჰქონდა, რომ მოგხიბლავს ისეთი,
ჟრუანტელი - რომ გკლავს სწორედ იმგვარი.

სილამაზემ, ჩემსკენ გამოსროლილმა,
მისმა მზერამ მე ხელახლა დამბადა,
ნაქანდაკარ ფეხით ქუჩა დაფარა,
გაირბინა მკვირცხლმა, კეთილშობილმა.

ნუთუ ვერსად ვეღარ გნახავ ხვალიდან,
მხოლოდ ზეცა უნდა მექცეს ლოდინად,
მე არ ვიცი, შენ საითკენ გარბიხარ,
არც შენ იცი, მე საიდან მოვდივარ.

გვიანია და შორია მთვარემდი,
აღარასდროს!!!... მერე ღამე იწვოდა,
შენ ხარ, ვისაც, გულით შევიყვარებდი,
შენ ხარ, ვინც ეს ჩემზე უკეთ იცოდა.



ნილაბი

შევხედოთ ამ ძეგლს, მოქანდაკე ერნესტ კრისტოფის,
ალეგორია, რენესანსი, ღვთაებრივს უდრის,
მასში საუნჯე ფლორენციულ მაღლის იგრძნობა,
ელეგანტური და ძლიერი ტალღები კუნთის.

ეს ქალი ცხადი სასწაული, ქვას რომ აცოცხლებს,
ზებუნებრივად მომხიბვლელი, თხელი და მტკიცე,
არის შექმნილი, რომ დაბრძანდეს მდიდრულ საწოლზე,
თავშექცევისას რომ მოხიბლოს პონტიფი, პრინცი.

შეხედეთ სხეულს მგრძობიარეს, ვნებათაღელვას,
აქ „Fatuite“ თავის ექსტაზს გვიმხელს ღიმილით,
ეს მიბნედილი, დამცინავი და გრძელი მზერა,
სათუთი სახე, მოვლებული ნაზი ქსოვილი,
აქ ყველა შტრიხი გამარჯვებულ იერით ამბობს:
„მე ვნება მიხმობს, სიყვარული გვირგვინით მამკობს!“

შეხედეთ დიდებულებას და ამდენ ჯილდოს ზეცის,
ანიჭებს ხიბლს და ამაღლებს სიკეთე, მას რომ შვენის,
ვეახლოთ და ვიტრიალოთ ამ სილამაზის ირგვლივ,
ოჰ, ავბედითი სიურპრიზი, ო, გმობა ხელოვნების!

ქალი, რომელიც ღვთაებრივი თავის სხეულით,
ბედნიერებას გვპირდება და აფრქვევს ცდუნებას,
ხედავ, ზემოდან ორთავიან მონსტრით სრულდება!

მაგრამ, ო, არა! ეს დეკორი და ნილაბია,
ნილაბს არ ენდო, ტყუილია, იგი ყალბია,
ქალის ნამდვილი დახვეწილი სახის გრიმასი,
ღვთიურ შუქით რომ ანათებდა, თითქოს განრისხდა,
შეხედე, როგორ შეიჭმუნა, რა საშინელი
გახდა ნამდვილი მისი თავი,სახე გულწრფელი
და გადაბრუნდა სულ სხვა მხარეს, ამ ნილაბისგან.

ო, სილამაზევ, ბედკრულო, ამ ჩემს მშფოთვარე გულს
ერთვის ეგ ცრემლის მდინარე და აქ ამთავრებს სვლას,
შენი ტყუილი მათრობს და ვსვამ ტალღებს მაგიურს,
რომელსაც შენი თვალიდან ტკივილი გამოაქვს.

– მაგრამ რატომ ღვრის ცრემლს,
ეს სილამაზე სრულქმნილი?
დააჩოქებდა თავის წინ, ვინც კაცთა მოდგმას სრულს,
რა იდუმალი სენი ღრღნის მის სხეულს ათლეტურს?
ის ტირის, რადგან ცხოვრობდა,
ღვრის ცრემლებს სულელურს.

ის ტირის, რადგან ის ცხოვრობს, მაგრამ უფრო კი სწუხს
ერთ რამეს...რაც მას აკრთობს და
შიშით უთრთოლებს მუხლს,
ვაი, რომ განსაკუთრებით დარდობს ხვალინდელ დღეს,
ხვალ, ზეგ და მუდამ ცხოვრება რომ ჩვენებრ მოუწევს...

დონ ჟუანი ჯოჯობეთში

როცა მიწისქვეშ დაშვება დაიწყო
და მისცა მონეტა ქარონს დონ ჟუანმა,
ბნელმა მათხოვარმა ნიჩბები ხელთ იგდო
ანტისთენესავით ამაყთვალიანმა.

აჩვენა შავ ფსკერზე ტრიალი ქალების,
განელილ მკერდით და გახსნილი კაბებით,
თითქოს შეუწირავთ მსხვერპლად დიდი ჯოგი,
ზურგსუკან ისმოდა ბლავილი მტანჯველი .

სგანარეღემ სიცილით მოითხოვა ხელფასი,
სანამ დონ ლუისი - გაბედული ვაჟი,
მოკანკალე თითით მას მკვდრებს უჩვენებდა
და თან დონ ჟუანის თეთრ შუბლს დასცინოდა.

კანკალებდა უბინო და გამხდარი ელვირი,
მოღალატე ქმრის გვერდით, ძალიან რომ უყვარდა,
თითქოს მისგან ითხოვდა უზენაეს იმ ღიმილს,
სადაც მათი პირველი ფიცის სიტკბო ბრწყინავდა.

პირდაპირ მის აბჯარში საჭეს მისწვდა ქვის კაცი,
შავი ტალღა გადაჭრა, დახრილმა რაპირაზე,
მაგრამ გმირმა არაფრის დანახვა არ ისურვა,
მღევარს მშვიდად შეხედა და დატოვა ნაპირი.

ტანზე მარგალიტისფერი კაბა ტალღად ევლება,
მაშინაც კი, როცა დადის, გეგონება, რომ ცეკვავს,
თითქოს წმინდა ჟონგლიორის ჯოხზე გრძელმა გველებმა
რიტმულად რომ ფრიალებენ აგიხდინეს ოცნება.

როგორც ქვიშა უდაბნოში, ლურჯი ზეცის თაღები,
კაცთა მოდგმის ტანჯვისადმი ორივეა გულგრილი,
როგორც ზღვებზე გრძელი ქსელი მოლივლივე ტალღების,
ის იზრდება სწორედ ასე - უგრძნობი და გულცივი.

მომხიბლავი მინერალი კრთის პრიალა თვალებში,
ამ უცნაურ და სიმბოლურ ქმნილებაში თავსდება
ფოლადის და ბრილიანტის, ოქროს ყველა თვისება,
ძველი სფინქსის და ხელუხლებ ანგელოზის ბუნება.

უსარგებლო ვარსკვლავივით სამუდამოდ ანათებს
უნაყოფო ქალის მკაცრი, ცივი დიდებულება.



გიგანტი

იმ დროიდან, რაც ბუნება მძლავრი შთაგონებით
მუცლადილებს და ყოველდღე ბადებს მახინჯ ბავშვებს,
ახალგაზრდა გიგანტ ქალთან ყოფნას ვისურვებდი,
ჩემი კატა-დედოფლისა ვნება რომ არ დაშრეს.

რომ აყვავდეს ის სხეულით თავის სულთან ერთად
და საშინელ თამაშებში იყოს თავისუფლად,
სწორად მიხვდით, თუ ის გული ბნელი ცეცხლით ფეთქავს
და თვალეებში ნესტიანი სველი ნისლი ცურავს,

ძლიერ მომენწონებოდა მოვიცლიდი ოდეს,
ვნებით ვუთვალაიერებდე შესანიშნავ ფორმებს,
მის დიდრონ მუხლისთავებზე ვხოხავდე და ვთრთოდე
და ზაფხულში, როცა მზეზე ყოფნა არის მავნე.

მე დალლილმა გადავკვეთო მინდორი და სადმე
წამოვწვე და დავიძინო მისი მკერდის ჩრდილში,
როგორც სძინავს ციციქნა სოფელს მაღალი მთის ძირში.



კაცი და ზღვა

თავისუფალო კაცო, შენ მუდამ ეტრფი ზღვას!
ის შენი სულის სარკეა, სადაც ჭვრეტ თავისთავს,
მისი ტალღების მიმოსვლა, შენს აზრთა დენას გავს
და შენი ფიქრის მორევიც მნარეა, როგორც ის...

შენ გსიამოვნებს საკუთარ წიაღში ჩაძირვა,
იქ წარმოსახვით უკოცნი თვალებს და ხელებს მას,
ზოგჯერ იქ გული იბნევა, უსმენს საკუთარ ხმას,
დაუოკებელს და ველურს, უტყვი ჩივილის მსგავსს.

თქვენ ხართ ორივე ბნელი და რაღაცას მაღავთ სულ,
კაცო, ვერავინ შეიცნო შენი უფსკრული ღრმა,
ზღვაო, არც შენი ინტიმის სიმდიდრე იცის სხვამ,
საიდუმლოებს ინახავთ და ეჭვი გიღრღნით გულს.

ურიცხვი საუკუნეა, ერთმანეთს ებრძვით რაც,
არ იცით სინდისის ქენჯნა, არც თანაგრძნობის გემო,
იმდენად გიყვართ ჭიდილი, ხოცვა-ჟლეტა და კვლა,
ო, მუდამ მოქიშპეებო, ო, ულმობელო ძმებო!

ალბატროსი

გემზე მატროსებს რომ მოუვლით გართობის ჟინი,
ხშირად იჭერენ ზღვის ტალღებზე თეთრ ალბატროსებს.
ეს ფრინველები – ხომალდებთან ერთად მგზავრობენ
და არ სჩვევიათ ქარიშხალების წინაშე შიში.

მაგრამ როგორც კი მათ გემბანზე შემოაგდებენ,
დარცხვენოილები, უხერხულად იწყებენ ფორთხვას,
ძირს ნიჩბებივით მიათრევენ ფრთებს – მოუქნელებს
და აღარ ჰგვანან ლაჟვარდების ბინადარ მეფეს.

ხდებიან ტლანქი, სასაცილო და სახამუშო,
ცაში - ლამაზნი, აქ უეცრად მახინჯდებიან,
ერთს ნისკარტი აქვს ჩიბუხივით მოკლე და უშნო,
მეორე კოჭლობს თითქოს ბაძავს მფრინავ ხეიბარს.

ამნაირია – ცათა მეფის – პოეტის ხვედრიც,
გრიგალებს სუნთქავს და ცის თაღებს ულიმის სულში,
ხოლო, მიწაზე მუდამ თან სდევს დაცინვის ხმები,
ბუმბერაზ ფრთებით სიარული რადგანაც უჭირს.

წინა ცხოვრება...

უზარმაზარი პორტიკის ქვეშ დიდხანს ვცხოვრობდი,
საიდანაც ზღვაზე მზეები
ათასფერად გადაღებულ შუქურებს ჰგავდნენ,
ხოლო სვეტები დიდებული, ბაზალტის ქვაზე,
გამოქვაბულებს მაგონებდა სალამოობით.

ცის სურათები და მღელვარე ზღვაზე ტალღები,
საზეიმო და მისტიური მათი ნარევი,
მდიდარ მუსიკის ყოვლისშემძლე აკორდთა ჟღერა,
ირეკლებოდა ჩემს თვალებში მზის ჩასვლის ფერად.

იქ განვიცადე მშვიდი ტკბობა სიამოვნებით,
ლაჟვარდის გული, ბრწყინვალება და ზღვის ტალღები,
გაჟღერებული მძიმე სუნით იყვნენ მონები,
გარს მეხვეოდნენ, მიგრირებდნენ ცხელ შუბლს პალმებით

და ერთადერთი საზრუნავი ეს ჰქონდათ, ჩანდა,
ფარულ ტკივილებს მიღრმავებდნენ - რაც მე მტანჯავდა.



მოცეკვავე გველი

რისი ყურებაც მიყვარს, ძვირფასო ნებიერო,
ეს არის შენი ტანი - ასეთი მშვენიერი!

კანზე შუქივით ბზინავს ქსოვილი მოციმციმე,
მკვეთრი სუნამო თმაზე შეარხვეს მიმქრალ სიმებს.

ზღვის სურნელება მოგაქვს...ზღვა თავის წადილს მახლის,
ლურჯი და ყავისფერი მოხეტიალე ტალღით.

როგორც იღვიძებს გემი, დილით ატეხილ ქარში,
ეს სული მეოცნებე ფრთას შორი ცისკენ გაშლის.

ორ ცივ სამკაულს ვადრი მაგ მოელვარე თვალებს:
არც ტკბილს და აღარც მწარეს, ოქროს და რკინის ნარევს.

დადიხარ ისეთ რიტმით - მიტოვებული, მწველი,
თითქოს ჯადოსნურ ჯოხზე ცეკვას ასრულებს გველი.

როს ახალგაზრდა სპილო ტანზე სირბილეს გახვევს,
ირხევა შენი თავი... შენი ბავშვური სახე.

შენი სხეული ისე ბორგავს და იზნიქება
თითქოს ჩაუშვა ლუზა წყლის ნაპირებთან გემმა.

თითქოს აივსო ტალღა საშიშ მყინვართა დნობით,
მგონია, შენი ნერწყვით კბილებს ზემოთ რომ მოდის...

მე ვსვამ ბოჰემურ ღვინოს, მწარეს და ძღვევამოსილს
და ეს ციური სითხე გულს ვარსკვლავებით მივსებს.

მთვრალი იყავი

მთვრალი იყავი, მეგობარო, იყავი მთვრალი!
ყოველდღე... რადგან ყველაფერი ამ თრობაშია!

ეს არის კითხვა ერთადერთი და არის ცხადი:
„ტვირთი ხვალისა, მხრებს რომ გიმტვრევს საშინელ ძალით
და მიწისაკენ რომ გენევა - გსურს აიცილო?!“
მაშ, თუ ასეა,
დამიჯერე, იყავი მთვრალი,
არ გამოფხიზლდე, წამითაც კი არ შეისვენო!

რითი დათვრები, სათნოებით, ღვინით თუ ლექსით?!
შენი საქმეა! არჩევანი მე არ მენადვლის.
ოღონდ დალიე, მეგობარო,
ოღონდაც შესვი!
და უსასრულოდ, უსასრულოდ იყავი მთვრალი!

და თუ ერთხელაც გაგელვია სადმე კიბეზე
სრა-სასახლეთა, სადაც ბრწყინავს ბროლი, ბადახში...
ანდა მიწოლილს
თხრილის თავზე, მწვანე ბალახში
და თუ იგრძენი, რომ სიმთვრალე უკვე განქარდა,
სადღაც გამქრალა ნეტარება იმქვეყნიური,
ო, მარტოსულო, ნუ შეკრთები, ნუ დაიბნევი,

მიმოიხედე გარშემო და ნახე ჩიტები,
ტალღა,
საათი,
ვარსკვლავები ან ნახე ქარი.
რაც დარბის, კენესის, რაც მოძრაობს, მღერის, საუბრობს,
ნახე და ჰკითხე მათ საათი,
ჰკითხე „რა დროა?!“

გიპასუხებენ ყველა ერთხმად - ჩიტიც და ქარიც,
გიპასუხებენ ვარსკვლავები, ტალღები ექოდ,
რომ საათია, საათია ახლა თრობისა...

რითი დათვრები, სათნოებით, ღვინით თუ ლექსით,
ნება შენია!
ტანჯული მონა თუ არ გინდა იყო დროისა,
იყავი მთვრალი!



მტერი

ბნელი ქარიშხლის ქროლვა იყო ახალგაზრდობა,
ხანდახან ჰკვეთდა მას ბრწყინვალე მზეების სხივი,
გაანადგურა, დაანგრია წვიმამ, ღვარცოფმა
ჩემი ბალი და ცოტა დარჩა იქ სალი ხილი.

აჰა, შევეხე შემოდგომას პოეტურ აზრთა...
ნიჩაბი მინდა... ვიდრე კვდომა მოვა ბოლომდე,
დატბორილ მინის შეგროვება ხელახლა ბალთან,
სადაც წყალი თხრის სამარხით მზირალ ორმოებს.

მაგრამ ვინ იცის, ვიპოვნი კი, ახალ ყვავილებს
ამ ქარ-წვიმისგან გადარეცხილ, დასეტყვილ ალაგს,
იმ მიუწვდომელ, საოცნებო, მისტიურ საკვებს,
უკვე ნაქცეულს, კვლავ მომცემდა რომელიც ძალას?!...

– ო, ტკივილო, მოურჩენელო!

ცხოვრებას დრო ჭამს!

ბნელი მტერი კი, ამ გულებს რომ გვიღრღნის და ბოჭავს,
ჩვენ რომ დავკარგეთ იმ სისხლიდან ისრუტავს ძალას,
ჩვენ რომ დავღვარეთ იმ სისხლიდან იზრდება ახლაც!

წარმართის ლოცვა

აჰ! გთხოვთ, ეს ალი არ ჩააქროთ - თქვენით ვსებულის,
ვნებათაღელვა, სულთა ტანჯვა, წვა ექსტაზური,
ამ ალზე თბება ჩემი გული - დაბუყებული,
ო, დივა, დივა! ეს ნამება და ექსაუდი!

ქალღმერთი ჰაერს ავსებს ყველგან, მასში ვრცელდება,
ალი კი აღწევს მიწისქვეშეთს - ჩვენდა იმედად,
გთხოვ, მოუსმინე მგლოვიარე სულის ვედრებას,
რომელიც გიძღვნის შენ თავზედურ და ურცხვ სიმღერას.

ვნებათაღელვავე, მუდამ, ყველგან - ეს შენ იყავი,
ჩემი სურვილის დედოფალი - მპყრობელი გულის!
აჰა, აიღე დღეს ქალთევზას უცხო ნილაბი,
ხავერდისა და ხორცისაგან დამზადებული.

ანდა დამისხი შენი მძიმე, მტანჯველი ძილი
ღვინოში,
იგი უფორმოა და მისტიური!
ვნებათაღელვავე,
მოჩვენებავე, ელასტიურო!

განადგურება

ჰაერში ჩემს ირგვლივ მუდამ ძრწის დემონი,
ვერ ვძლიე... ვყლაპავ და მენვება ფილტვები,
ვერ ვძლიე... სხეულში სხვა ვნება შემოდის,
მარადი, ცოდვილი სურვილით ვივსები.

ხანდახან ის იღებს იმ ქალის ვიზუალს,
ვინც მექცა ხელოვანს ცდუნებად, ეჭვებით
ტარაკნებს ვისევ და ამ საბაბს ვით უარს
ვერ ვამბობ, უკადრის წამალსაც ვეჩვევი...

ამგვარად ვაშორებ მას ღმერთის სამყოფელს,
მიმყავს და ნელნელა ღვთის მზერას ვაცილებ,
ენუის უდაბურ, უკაცურ დაბლობებს
ვუტოვებ, დაღლილ და გატეხილ სამიზნედ.

ის მესვრის ბინძურ და ჭუჭყიან ტანსაცმელს
დაბნეულ თვალებში და გახსნილ იარას
ის ესვრის პირღია წყლულებზე გასასმელ
თვითგანადგურების სისხლიან იარაღს...



არ დამვიწყებია ქალაქის მეზობელი...

არ მაინცდება ჩვენი სახლი თეთრი, პატარა
და მეზობელი იმ ქალაქის... (ახლაც მიყურებს),
მახსოვს პომონა თაბაშირის, ძველი ვენერა,
მომცრო კორომში რომ მაღავდა შიშველ კიდურებს.

არ მაინცდება მე ის მყუდრო, მშვიდი დაისი...
იქ საღამოს მზე –
გადმოღვრილი საოცარ ჭავლად –
დარაბებს მიღმა, სადაც მისი დისკო დაიმსხვარა,
ცნობისმოყვარედ გახელილი თვალივით ჩანდა.

რა დამავიწყებს,
ჩვენს ხანგრძლივ და მღუმარე ვახშმებს,
ახლაც ვჭვრეტ ცხადად იმ ლამაზი სანთლების ციმციმს
და მათ ანარეკლს
მწირ სუფრაზე,
სერჟის ფარდებზე...



ამაღლება

შენობებს ზემოთ, ხეობებს ზემოთ,
მთები, ტყეები, ღრუბლები, ზღვები...
ეთერებს მიღმა, მზეების მიღმა
და ვარსკვლავური სფეროების საზღვრების მიღმა,
შენ, სულო ჩემო, მარჯვედ მოძრაობ.

ვით გამოცდილი მოცურავე მიაპობს ზვირთებს,
სწორედ იმნაირ მამაკაცურ ვნებათაღელვით,
აღუნერელი სიხარულით, სიამოვნებით,
უკიდევანო და უსაზღვრო სივრცეებს მიჰკვეთ.

ამ სნეული მიაზმებიდან სჯობს შორს იფრინე,
წადი უმაღლეს ჰაერში და იქ განიწმინდე
და გამჭვირვალე სივრცეების ეს წმინდა ცეცხლი,
ვით ღვთაებრივი ლიქიორი, იმგვარად შესვი...

უზარმაზარი მწუხარების და სევდის მიღმა,
ტვირთის სიმძიმით დაბნელებულ სიცოცხლის ფონზე,
ბედნიერია, ძლიერი ფრთით კვლავ შეძლებს ვინაც,
მშვიდი, შუქმფენი ველებისკენ მიისწრაფვოდეს.

ვისი ფიქრებიც ყოველ დილით იჭრება ზეცად,
ტოროლებივით თავისუფლად ვინც იცის ფრენა,
– ის, ვისი სულიც ძალისხმევის გარეშე სწვდება
მუნჯი საგნების, ყვავილების იდუმალ ენას...

ალეგორია

ეს ის ქალია, მშვენიერი, მდიდრულ დეკოლტით,
დროსტარებისას ვინც თავის თმას ტოვებს ღვინოში
და ყველა ჭორი, სანამლავი - ბრჭყალები ტრფობის,
დნება და ქრება მისი კანის მარმარილოზე.

ის გარყვნილებას დასცინის და დასცინის სიკვდილს,
და მაინც, მაინც... არის მარტო, არის ეული
და საზარელი ურჩხულები, ეს ორი მონსტრი,
თავის ხელებით რომ თიბავენ ამ ქვეყნად სიცილს,

პატივს უძღვნიან დამანგრეველ თავის თამაშში,
დიდებულებას ამ მტკიცე და მართალ სხეულის.
ის ცხოვრობს ქვეყნად ვით ქალღმერთი, როგორც სულთანი
ისვენებს, ტკბება, ის ერწმუნა ერთხელ მუჰამედს...

გაშლილ მკლავებში, მკერდს რომ უვსებს
როგორც ცუნამი,
ის კაცთა მოდგმას და სამყაროს უხმობს თვალებით.
და სჯერა ქალწულს უნაყოფოს, რწმენას ენდობა,
რომ ამ სამყაროს ამაღლებას სჭირდება თვითონ.

რომ ყოველგვარი სირცხვილისგან ბადებს შენდობას,
ის სილამაზე სხეულისა, მას რომ აქვს ჯილდოდ...
ის ხედავს მხოლოდ განსანმენდელს,
ვერ გრძნობს ჯოჯოხეთს,

და ბნელ ღამეში მისი შესვლის დრო მოვა როცა,
სიკვდილს შეხედავს ჩვილ ბავშვივით - როგორც ბოლო ხედს,
სიძულვილის და სინანულის გარეშე ლოცვას...

ცოცხალი ჩირაღდანი

ისინი სულ ჩემს წინ მიდიან,
ეს შუეით აღსავსე თვალები
და ცეცხლის ალმასებს ისვრიან
მზერაში არეკლილ ალებით.

კვალავენ, თუ წინ გზა ძნელია,
არაფერს ითხოვენ სანაცვლოდ,
ისინი ღვთიური ძმებია
და ჩემი ძმებია ამავედროს.

მიდიან ...მივყვები, უფრო სხვა
მაგნიტის სხივია, რაც მათ აქვს,
ჩანს, რომ ანგელოზმა უბოძა,
იმნაირს იტყვენ ანდამატს.

დამხსნიან ხაფანგსაც, ხიფათსაც,
მიხსნიან დამლუპველ ცოდვისგან,
მათი წინამძღვრობით მივალწევ
გზას მშვენიერების, ოდესლაც.

ჩემი მსახურები არიან
და მაინც მონა ვარ მე მათი,
ჩემში მორჩილება რაც კია
ამ ცოცხალ ჩირაღდანს ვუმადლი.

მბრწყინავო თვალებო, ანთიხართ,
იდუმალ სხივს აფრქვევთ, უნაკლოს
თქვენ ჰგავხართ დღის შუქზე სანთლის ალს,
ანითლებს მზე, მაგრამ ვერ აქრობს.

ისინი სიკვდილთან აცეკვდნენ,
თქვენ უმღერთ ჩემს გამოღვიძებას,
ვარსკვლავნო, ეს სული ივსება,
ჩაქრობა არ ძალუძს არცერთ მზეს.



სნეული მუზა

ვაი, ჩემო საწყალო მუზავ, რა გჭირს ამ დილით?
ამოგვსებია ეგ თვალეზი ღამის ხილვებით,
ვხედავ ანარეკლს შენს სახეზე – ჩუმი და ცივი –
საშინელების, მარტოობის და გაგიჟების.
სუკუბუსს მწვანეს, პიქსს ვარდისფერს, ფასი აქვს ძვირი,
შიშს და სიყვარულს ამ ურნიდან იღებ განაჩენს?
ხომ არ ინვნიე ამბოხებულ მუშტის კოშმარი?
ფსკერზე ზღაპრული მინტურების ეს მათ დაგახრჩვეს?!

ამოესუნთქა ჯანმრთელობის სუნი ანაზდად,
მუდამ დაბურულს გაუვალი ფიქრების ტევრით
შენს დაღლილ გულმკერდს ... აი, ახლა რას ვისურვებდი!

და რომ ედინა ქრისტიანულ შენს სისხლს სხეულში
რიტმულ ნაკადად,
ვით უძველეს ხმას, ურიცხვ მარცვალს ანტიკურ ბგერის,
სადაც ბატონობს სიმღერების მამა-ფებოსი
და დიდი პანი,
სიუხვის და მოსავლის ღმერთი.



კატა

აქ მოდი, ლამაზო კატავ,
მოყვარულ ჩემს გულზე დანეჭი,
ჩამჭიდე თათები, კლანჭები
და ნება მომეცი, რათა
ვუმზირო შენს ლამაზ თვალებში
ჩაძირულ რკინას და აქატს .

როცა ნებივრობ და გეფერები
თავსა და ზურგზე - ელასტიურს,
როცა მთვრალია ეს ხელები
და თითებს სიამოვნებს, რომ ეხები
შენი სხეულით - ელექტრულით,
მაშინ ცხადად ვხედავ ჩემს ქალს,
კეთილო ცხოველო, მისი მზერა
ძალიან ჩამოჰგავს შენსას.

ისიც ცივია და უძირო
და ისიც ბასრი ისრით მსერავს.
თავით ფეხებამდე იდუმალი,
მსუბუქი იერით, ელფერით,
თავის ყავისფერი სხეულიდან
საშიშ სურნელების მფრქვეველი.

ცუდი ბერი

ძველ მონასტრებს დიდ კედლებზე
დაფა ჰქონდა, ღირსეულს
ზედ აწერდნენ - თვალსაჩინო - წმინდა ქვშმარიტებას!
და ეფექტიც: ის ათბობდა ღვთისმოსავთა შიგნეულს,
ასკეტიზმის მკაცრ სიცივეს სულში ის არბილებდა.

იმ დროს, როცა ქრისტეს სიტყვა
კეთილ თესლად აყვავდა,
ერთზე მეტი სათნო ბერი მონასტერში არ ჰყავდათ,
ვინც შექმნიდა სახელოსნოს სასაფლაოს მინდვრებთან
და თავისი სისადავით სიკვდილს განადიდებდა.

ჩემი სულიც საფლავია, ჰგავს უვარგის ბერებს,
ვმოგზაურობ, ვცხოვრობ მწირი მარადისის მერე,
არაფერი არ ამშვენებს ჩემს მონასტრის კედლებს.

სევდა მაქვს და სილატაკე, ო, ზარმაცო ბერო!
ამ ტანჯვისგან ცოცხალ სპექტაკლს როდის გააკეთებ?
მალე მინდა დავინახო,
დავინახო მინდა
სიყვარული - თვალებიდან, საქმე - ხელებიდან.

მე ისევ ზანგ ქალზე ვფიქრობ, გამხდარ - გამოფიტულზე,
ტალახს ტკეპნის, მაგრამ თვალი აფრიკისკენ უჭირავს,
ქოქოსს ეძებს, უსასრულო ნისლის კედელს ის უვსებს,
ვინმეს, ვინაც ის დაკარგა,

რაც მის სუნთქვას აცოცხლებს,
და ვინც იცის, რომ დაკარგულს, ვერ ჰპოვებს ვერასოდეს!
კარგ მგელივით ვინც ცრემლს ასმევს

და ტკივილებს აწოვებს
ყველა ობოლს ყვავილივით გამხმარსა და საბრალოს.

ტყეში, სადაც ჩემი სული გადასახლდა დაღლილი,
რეკს ძველი მეხსიერება ჩაბერვაზე საყვირის,
ვფიქრობ კუნძულზე დარჩენილ მეზღვაურის დღევაზე,
ტყვეებზე, დამარცხებულზე! ...
ამის გარდა ბევრ რამეს!



სიკვდილის ცეკვა

ერნესტ კრისტოფს

ცოცხალს ჩამოჰგავს ამაყი და დიდგვაროვანი,
ხელთათმანებით, თაიგულით, სახის ოვალით,
გულგრილს, კოპნიას, ხელთ უპყრია მას ცხვირსახოცი,
ექსტრავაგანტურ აღნაგობით მნახველს აოცებს.

ვინმე, ოდესმე უფრო წვრილ წელს მეჯლისზე ნახავს?
სამეფო კაბას - დიდებულად განფენილს განზე,
უხვად ეშლება ნაკეცები მის ტერფებს გამხდარს
და ეფინება ყვავილივით ლამაზ ფეხსაცმელს.

ისე თამაშობს მაქმანები ლავინის გასწვრივ,
თითქოს ავხორცად ლოკავს კლდეებს მთის ნაკადული,
როს სასაცილო ხუმრობებით არის გართული,
ის მორცხვად მალავს სატყუარას, პირქუშს და სასტიკს.

ღრმა ლიობები წყვდიადისა - მისი თვალები,
თავი, ბურვილი არტისტულად ყვავილთა კონით,
სათუთად, ნაზად რომ ირხევა მის სუსტ მალეებზე,
ო, თან სდევს ხიბლი არყოფნისა, სიგიჟით მკობილს.

ვერვინ გაბედავს რომ უწოდოს კარიკატურა,
შეყვარებულებს ხორციით მთვრალეებს ვერ უგებს ვინაც,
სახელი არ აქვს სინტიფეს კაცთა ნატურის,
ჩემს გემოვნებას, დიდო ჩონჩხო, ვინც მოსწონს, ის ხარ.

მოდინარ მძლავრი გრიმასით და თვალთმაქც სიფიცხით,
გსურს რომ ჩაშალო აქ ზეიმი, ლხინი სიცოცხლის ?
იქნებ რაიმე სურვილი გკლავს, რითაც ინვოდი,
სიამოვნების შაბათისკენ კვლავ ის გიბიძგებს?

სანთლების შუქზე, ვიოლინოს უნაზეს ხმაში,
ფიქრობ გაექცე წყეულ კომმარს სულ რომ თან გდეგდა?
იქნებ მოდინარ ორგიების ძველ ნიაღვარში
გულში მბჟუტავი ჯოჯოხეთის გასაახლებლად?

სისულელის და შეცდომების ჭა ხარ უძირო,
მარადიული შენ ხარ სიბრძნე – ძველი ტკივილის,
შენი ნექნების მეშვეობით უნდა ვუმზირო,
ჯერ კიდევ ცოცხლად მონრიალე, მღელვარე ასპიტს.

სიმართლე გითხრა, ვმიშობ, რომ ეგ კეკლუცი ფლირტი
და ეგ მცდელობა ვერ პოულობს საკადრის ჯილდოს,
მოკვდავ გულთაგან ვერვის შეძრავ - დაცინვით, ქირდვით,
საშინელება მხოლოდ ძლიერთ ანამებთ, ვიცი !

შენი თვალეზი ავსებულნი ამაზრზენ ფიქრით
გონებას ურევს, თავრუს ახვევს მოცეკვავეებს,
ზიზლის გარეშე ვერ განჭვრეტენ ყველაზე ფრთხილნიც
ოცდათორმეტი შენი კბილის წარუშლელ ღიმილს.

მაგრამ, ვინც გულში არ ჩაიკრა ეგ ჩონჩხი ბნელი,
ვინაც არ იღებს საფლავის ნივთს და სულერთია,
ეს სუნამოა, სამკაული თუ ტანსაცმელი?

ვისაც შეზიზღდა ჩვენება, რომ მშვენიერია,
ცხვირის გარეშე დარჩენილო „ბაიადერავ“,
უთხარი ყველა მოცეკვავეს, ვინც ნანყენია:

„ამპარტავანო საყვარლებო, ნაიარევნო,
ფერუმარილის ოსტატები ვერ გიშველიან,
მაინც სიკვდილის სუნი აგდით, მუშკის ჩონჩხებო!

უთმო დენდებო, ჩამომჭკნარო ანტინოზებო,
შუშის გვამებო, თმაჭალარა არკის ბოზებო,
სიკვდილის ცეკვა მოძრაობით სხეულს აგვისებთ,
ყველას წაგიყვანთ ბოლოს მაინც უცნობ ადგილზე.

და სენის ცივი ნაპირიდან – განგის ცხელ წყლამდი,
ხტუნავს ნახირი უდარდელი და მომაკვდავი,
ჭერის ნახვრეტში როგორც მაცნე ავი ამბავის
მოჩანს საყვირი ანგელოზის შავი, საზარი.

კაცობრიობავ, სასაცილოვ, სიკვდილი მრუმე,
ხარობს მაგ შენი მანჭვა-გრეხით და ჯამბაზობით
და ხშირად, როცა ის ამზადებს მირონის სურნელს,
თავის სიცილს და შენს სიგიჟეს ერთურთში ურევს!

ღვინის სული

ერთ საღამოს ბოთლებში ღვინის სული ამღერდა:
„ო, ძვირფასო, ბედკრულო, კაცო, შენსკენ მოვდივარ,
ჩემი შუშის ციხის ქვეშ და ალისფერ სანთლების,
ჟღერს საშენო სიმღერა - სინათლის და ძმობისა!

ვიცი ჩემი შობისთვის ცეცხლმოდებულ ბორცვებზე,
საჭიროა ოფლის ღვრა, მზეზე ტანჯვით ფაფხური,
მაგრამ სჯობს სულს ფეშქაშად
მკერდს საფლავად მომცემდე
და აღარც მე ვიქნები მავნე და უმადური.

რადგან, როცა ვეცემი ყელში ადამიანებს,
დასუსტებულს შრომისგან არ ვინდობ არაფერში,
ვგრძნობ უზომო სიხარულს, მათ მკერდს ვანაგვიანებ,
ყოფნა მომწონს სხეულში, განა ცივ სარდაფებში.

კვირაობით გსმენია მისამღერი ნაჩვევი?
იმედი რომ ჟღურტულებს აღელვებულ მკერდიდან?
ჰოდა, ჭიქა ასნიე, თავს შეხედე გვერდიდან,
განმადიდე და ბოლოს კმაყოფილი დარჩები.

გაბრწყინებულს გაჩვენებ ცოლის თვალებს ნაფერებს,
შენს შვილსაც დავუბრუნებ თავის ძალას და ფერებს,
სუსტი ათლეტისათვის მე გავხდები ცხოვრების
ელექსირი, ძვალს და კუნთს აძლიერებს რომელიც...

მცენარე ამბროსიად ჩავვარდები მე შენში,
როგორც თესლი ჩაყრილი- უკვდავი მთესველისგან,
როგორც უცხო ყვავილი, ღმერთის განვდილ ხელებში,
პოეზია გაჩნდება ჩვენი სიყვარულისგან.

მარცხი

ასეთი მძიმე წონის ასანევად,
სიზიფევ, საჭიროა შენი სიმხნე!
თუმცა, გული მიგვაქვს ამ საქმესთან,
Art-ი გრძელია და დრო არ ითმენს.

შორს...ცნობილ საფლავების გარეშე,
მარტოდმყოფ სამარხის გარშემო,
ეს გული, აბრეშუმის დოლივით
ძგერს სამგლოვიარო მარშებზე.

აქ სძინავს უამრავ ძვირფას განძს
დავიწყებასა და წყვდიადში,
ჩათვლიმეს სიბნელის წიაღში,
წერაქვი, ზონდები შორს დარჩა.

აქ ბევრმა ყვავილმა მიანდო
სინანულს უტკბესი სურნელი,
დაინთქა ღრმა მარტოობაში
მათი საიდუმლო უთქმელი.



ლეში

გახსოვს, ჩემო, იმ ზაფხულის, მშვენიერ და ცინცხალ დილას,
უცებ გვამს რომ გადავანყდით მოსახვევში, ზედ გზისპირას.
სამარცხვინოდ მიტოვებულს, ქვეშაგებად ქვეები ჰქონდა,
ფეხები კი აშვერილი დარჩენოდა ვით ავხორც ქალს.

ცინიზმს ჰგავდა დაუდევრად გადახსნილი გულ-მუცელი,
მწველ სიცხეში სუნს აფრქვევდა - ოფლითა და შხამით სველი.
მზის სხივები დამპალ სხეულს საბოლოოდ წვავდა, შლიდა,
კვლავ ბუნებას უბრუნებდა თავის პირმშოს ის ასწილად.

ყვავილივით გადაფურჩქენილს უცნაურ ჩონჩხს ცა დასცქერდა,
სიმყრალე კი იყო მძაფრი, ის ბედკრული რომ აფრქვევდა,
ზედ ბუზები დასეოდნენ, გახრწნილ სტომაქს ჭამდა მატლი,
ძონძებიდან შავი მასა - წვეთდა, როგორც სითხე ბლანტი.

ყველაფერი ქაფიანი ტალღასავით დუღდა მძიმედ,
თითქოს სუნთქვა ჩაჰბერეს და გვამი ისე გაასივეს.
თითქოს ისევ საკუთარ თავს ამრავლებდა და ცოცხლობდა,
და მუსიკას ქმნიდა უცხოს, ის სამყარო დარჩა ხსოვნად.

ის ბგერები უცნაური მორაკრაკეს ჰგავდა წყლის ხმას,
ცხავზე მარცვლის რიტმულ ჩხრიალს,
ქარის შრაშუნს დილა სისხამს.
და ქრებოდა ყველა ფორმა- არაფერი აღარ იყო,
ჩანახატი იქცა სიზმრად, მივიწყებულ მხატვრის ტილოდ,

რომელსაც ის დაასრულებს მხოლოდ ნაოცნებარ ფერით,
მხოლოდ მეხსიერებაში დარჩენილი მოგონებით.
კლდეებს მიღმა ღრენდა ძალღი და გვიმზერდა ავი თვალით,
ის ეძებდა მომენტს როცა აიხდენდა თავის წადილს

და ლეშიდან გადმოვარდნილ პირს სტაცებდა ხორცის ნაჭერს.
ამ საზარელ ინფექციას, სიბინძურის ამ მყრალ ნარჩენს
ერთხელ თქვენც დაემსგავსებით, წინააღმდეგ ამ ნებისა,
ჩემი თვალების ვარსკვლავო, მზეო, ჩემი არსებისა.

დიახ ! ასეთი იქნებით, დღეს სიკეთის დედოფალო,
ანგელოზო ჩემი სულის, ჩემო ვნებავ, ჩემო თვალო!
მაშინ როცა დასრულდება კურთხევა და ზეთისცხება,
ყვავილების, ბალახის ქვეშ ეგ სხეული გაიხრწნება.

ჰოდა, მაშინ, ჩემო მზეო, როცა მიწა კოცნით შეგჭამს,
მას უთხარი რომ ეს მე ვარ, არ გაქციე ვინაც ლეშად,
სხეულით და სულით ცოცხლობ, უკვდავების გშვენის გარსი,
ჩემმა მუზამ შეინახა ღვთაებრივი შენი არსი.



მოჩვენება

I

წყვდიადი

დამაბინავა აკლდამაში უძირო სევდის
ბედისწერამ და ვარ ღამესთან პირისპირ მარტო,
ალარ არსებობს ვარდისფერი სხივები ჩემთვის,
პირქუში მდგმური სიხარულის ნამცეცებს ვნატრობ.
მე ვგავარ მხატვარს, ვისაც ღმერთმა უღვთოდ დასცინა
და მიუსაჯა რომ წყვდიადის მოლბერტზე ხატოს.
ვით მზარეული სასონარმკვეთ, ბნელი სურვილით
ვხარშავ და ვჭამ მე საკუთარ გულს მკვლეელი მხეცივით,
დროდადრო ჩნდება ამ უკუნში მზით შებურვილი,
აჩრდილი ქალის - მშვენიერი და დახვეწილი...
ის მეოცნებე, ვით ციალი აღმოსავლეთის,
თვალწინ იზრდება, ლამაზდება, იერით მშვენი
და მე უმაღ ვცნობ თუ ვინ არის სტუმარი ჩემი:
ეს ის ქალია! შავი, მაგრამ მანათობელი.

II

სურნელი

მკითხველო, ამოდ შეგისუნთქავს როსმე ნამთვრალევს,
სურნელი მუშკის ან საკმევლის ტაძარს რომ ავსებს?
ისე აცოცხლებს ეს სურნელი ანმყოში წარსულს,
რომ ჯადოსნური ხიბლით ტკბობა
დასრულდეს - არ გსურს.

თითქოს კვლავ ცხადად ელტვის სატრფო საყვარლის
სხეულს

და კრეფს ხსოვნაში მივინყებულ ყვავილებს რჩეულს.
მის ელასტიურ, მძიმე თმებსაც ეს სუნი ჰქონდა,
აფრქვევდა ველურ და ცეცხლოვან რაღაც არომატს
და ტანსაცმელი მუსლინის თუ ხავერდის ეცვა,
მთლად გაჟღენთილი ახალგაზრდულ სურნელით ბენვი.

III

ჩარჩო

როგორც კარგ ნახატს აგვირგვინებს ჩარჩო ლამაზი,
თუნდაც ფერწერა სანაქებო იყოს ისედაც,
როს უზარმაზარ სამყაროსგან ყოფს და საზღვრავს ის,
სურათი უფრო მომხიბვლელი შარმით ივსება.
ზუსტად ამგვარად - სამკაული, ოქრო და ვერცხლი,
რაც მას ემოსა, ვერ ჩრდილავდა მშვენიებას მასში,
მის სრულყოფილ შუქს ის ავსებდა უფრო მეტ ცეცხლით
გარს ევლებოდა და უსაზღვროს საზღვრავდა გარსით.
ზოგჯერ ამბობდნენ, რომ სჯეროდა თითქოსდა იმის,
რომ ყველას სურდა ტრფიალი და სიშიშველე მისი
და ნებდებოდა ავხორცული განცხრომით ნაცნობს,
კოცნების ზღვაში მოლივლივე ატლასის სანოლს
და ყველა მისი მოძრაობა - სხარტი თუ ზანტი,
საცნაურს ხდიდა სილამაზეს ბავშვურ სიანცის.

IV

პორტრეტი

ავადმყოფობა და სიკვდილი ცეცხლს ფერფლად აქცევს
დიდრონ თვალთაგან, ჩვენთვის ვნებით

ნანთებს და ნაგზებს.

ასე მხურვალე, ასე ნაზი, ტუჩების აღმურს,
რომლის შეხება ნეტარებით ახრჩობდა ამ გულს.

იმ კოცნებიდან, სიცოცხლეს რომ აძლევდა გემოს,
მოძრაობიდან მზის სხივების რომ ახლდა ელდა,
მითხარ, რა რჩება? არაფერი, ო, სულო ჩემო!

მკრთალი ნახატი სამი ფანქრით, სხვას რაღას ხედავ?
და ისიც კვდება ჩემებრ მარტოდ და ჩემებრ კენტად...

დროვ - უღმობელო, დამცინავო, თუმც მიგებ მახეს,
სიცოცხლისა და ხელოვნების ბოროტო მკვლელო,
ჩემი ხსოვნიდან შენ ვერ წაშლი იმ ხატს და სახეს,
ვინც იყო ჩემი სიხარული და სიამაყე !



სასაუბრო...

თქვენ ხართ, ძვირფასო,
შემოდგომის ცა, მშვენიერი...
ისე ნათელი, ვარდისფერი, რომ არც კი სცოდავთ.
ჩემში კი ზღვაა მწუხარების
და მიქცევისას -
დამზრალ ტუჩებზე
მწარე სილის მიტოვებს ხსოვნას.

ამოდ ცურავს თქვენი ხელი ჩემს გამხდარ მკერდზე,
ველარ იპოვნის, მეგობარო, რასაც ის ეძებს.
გაძარცვულია, დარბეული გულის ადგილი,
ქალის სასტიკი კლანჭითა და მძვინვარე კბილით.

ნუ ეძებთ ჩემს გულს,
ის მხეცებმა უკვე გადახრეს,
ის ახლა ბრბოსგან გათელილი არის სასახლე:
იქ ვსვამთ, თავს ვიკლავთ, თმას ვიკეთებთ,
მოკლედ... აღარ ღირს,
ძებნა იმისა, რაც, ძვირფასო, უკვე არ არის!

მიმზიდველია ეგ ნატიფი, შიშველი ყელი
და მის გარშემო ნელსაცხებლის ნაზი სურნელი...
ო, სილამაზევ, ხომ გწყურია ტანჯვა სულელების,
ჰოდა, გაათბე, ცეცხლოვანი შენი თვალებით,
დღესასწაულად რომ ბრწყინავენ ღამის ბახუსზე-
ეს ნამსხვრევები, რაც გადარჩა
მხეცთა ნამუსრევს.

ო, ანგელოზო, სიხარულით, სინათლით სავსევე,
როცა დავითი სარეცელზე იყო სიკვდილის,
შენი სხეულით აღტაცებულს ეს სურდა ძალზე,
დაბრუნებოდა ჯანმრთელობა და სიჯანსაღე,

მე კი სხვას შენგან არას ვითხოვ, მარტოდენ ლოცვებს,
ბედნიერებას ახლა ვიცი მარტო ეს მომცემს...
ო, ანგელოზო, სიხარულით, სინათლით სავსევე!



სულიერი გამოღვიძება

როცა გარყვნილთა სახლებს დილის რიჟრაჟი სტუმრობს,
თითქოს ეცემა შუქი ბნელში მღრღნელების სოროს
და მენამული სხივი იდუმალია უფრო,
აღვიძებს უხემ სულში ანგელოზი რომ ცხოვრობს.

შურისძიებას მოჰგავს, მისი მაღლი და სითბო,
დაცემულ კაცისათვის ნატვრა ტანჯვაა თითქოს,
სულიერ ლაყვარდების უცებ ეხსნება ფარდა
და მიუწვდომელ ზეცას ელტვის უფსკრულის დარად.

ჰოდა, ძვირფასო, ჩემო წმინდავ, ჩემო ქალღმერთო,
თავანწყვეტილი ორგების ჩამწვარ ნარჩენზე,
შენი ხატება ჩემს ხსოვნაში მზეებრ აღენთო,
სულ თვალწინ მიდგას და არ მინდა როსმე არ ჩანდეს.

მზე მუდამ ბინდავს ბრწყინვალეებით ყველა სანთლის აღს,
სწორედ ასეა ჩემთვის შენი მარადი ლანდი,
მას ძლევამოსილს, მოზეიმეს, მუდამ საფიცარს,
მარტოდენ უკვდავ მზის ბრწყინვალე სულს თუ შევადრი.

საღამოს ჰარმონია

აი, მოდის დრო, როცა ღეროს ნარნარი რხევით,
ყველა ყვავილი ვით გუნდრუკი, ნაზ სურნელს აფრქვევს,
არომატები და ბგერები ერთმანეთს ხვდება,
მელანქოლია ნელი ვალსის და თავბრუსხვევა...

ყველა ყვავილი, ვით გუნდრუკი, ნაზ სურნელს აფრქვევს
და ვიოლინო კვნესის, როგორც ტანჯული გული,
საკურთხეველს ჰგავს - ცა მშვენიერ სევდით ნაბური,
მელანქოლია ნელი ვალსის თავბრუს რომ გახვევს.

და ვიოლინო კვნესის, როგორც ტანჯული გული,
გული, რომელსაც სძულს არყოფნა - ბნელეთის პირმშო,
საკურთხეველს ჰგავს - ცა მშვენიერ სევდით ნაბური,
მზემ მის გაყინულ, უგრძნობ სისხლში თავი დაიხრჩო.

გული, რომელსაც სძულს არყოფნა - ბნელეთის პირმშო,
ცდილობს წარსულში მოაგროვოს ყოფნის ნარჩენი!
მზემ მის გაყინულ, უგრძნობ სისხლში თავი დაიხრჩო.
ჩემში კი ბრწყინავს, ვით ბარძიმი ხატება შენი!



კატები

შეყვარებულებს ერთმანეთის ერთგულთ და მსურველთ და მეცნიერებს მკაცრი ყოფით უკვე დაღლილებს, სიმწიფის ასაკს მიღწეულებს ხშირად სურთ თურმე, ჰყავდეთ კატები - საამაყოდ მათი სახლების.

მათებრ მცივანა, ერთ ადგილზე ჯდომის მოყვარე, მახვილი ჭკუით და სინაზით ჩანს გულს უხარებთ. ერთგულ მეგობრებს ვნებების და მეცნიერების, უყვართ სიჩუმის და წყვილიადის წიაღთა ძებნა.

ეყოლებოდა ცხენის ნაცვლად კატა ერებუსს, ამპარტავნება რომ აძლევდეს მას ამის ნებას! განმარტოებით, მყუდრო ალაგს როდესაც წვანან, კეთილშობილი პოზით დიად სფინქსებს მოჰგვანან.

ნებიერ თვლემას ნებიერი სიზმრები ერთვის,
ნაყოფიერი, მაგიური უელავთ გავა...
გუგებს კი მსჭვალავს
ნაპერწკლები მისტიკურ ცეცხლის.



გაბზარული ზარი

რარიგ ტკბილია და რა მწარე დაბურულს ნისლით,
შორ მოგონებებს ცეცხლთან მჯდომი ლამეს რომ უთევ,
ზამთრის მწველ სუსხში, საიდანლაც ზარის ხმა ისმის,
შენში ნელნელა ის აცოცხლებს გარდასულ წუთებს.

რა უჭირს ამ ზარს, ძლიერი აქვს ჯერ კიდევ ყელი,
ძველს და დრომოჭმულს შესაშური მხნეობა მოსდევს,
ერთგულად, ფხიზლად თავის საქმეს აკეთებს რწმენით,
როგორც მოხუცი ჯარისკაცი საგუშაგოზე!

ჩემი სული კი, გაიბზარა ამდენი შფოთით
და როცა ცდილობს ლამის სუსხი გაფანტოს მღერით,
მისი ხმა მოჰგავს სიკვდილისნინ დაჭრილის ხროტინს,
რომელიც ომში მხსნელს და მამველს ამაოდ ელის...

რომელიც კვდება სისხლის ტბაში, უხმოდ და ობლად
და დავინწყებულს ზედ აყრია ცხედრების გროვა.



მიმზიდველი საშინელება

ამ უცნაურად გაფითრებული ციდან,
შენს მოუსვენარ ბედისწერას რომ მოჰგავს,
თავაშვებულო, რა იდეები ცვივა?
ცარიელ სულში გესმის რა აზრთა ბორგვა?!

ისევ ხარბი ვარ შეუცნობელის ძებნად,
წყვდიადისაკენ ლტოლვა ჯერ არ მომწყინდა,
არ ვინუნუნებ, როგორც ოვიდე ძველად,
გაძევებული ლათინურ სამოთხიდან.

ცაო, დაცხრილულ ქვიშიან სრუტეს ჰგავხარ,
ჩემს სიამაყეს ირეკლავ, როგორც სარკე,
შენს უზარმაზარ ღრუბლებს აცვიათ თალხი,
ჩემს აუხდენელ ოცნებებს ასამარებთ.

და შენი შუქი ანარეკლია, ვატყობ
ჯოჯოხეთისა, სადაც ეს გული ხარობს.



დღის დასასრული

სუსტი შუქის ქვეშ უმიზეზოდ ცეკვავს, ხარხარებს,
სიცოცხლე ურცხვი, მყვირალა და სულებს ახარებს,
როდესაც ადის ჰორიზონტზე ავხორცი ღამე,
ამშვიდებს შიმშილს, აქრობს სირცხვილს
და ცვლის ყველაფერს.
„ოჰ, როგორც იქნა, დადგა ეს დრო!“ - იტყვის პოეტი,
ჩემი გონებაც და სხეულიც ახლა მოელის

მხოლოდ სიმშვიდეს, დასვენებას ღამის წკვარამში,
მწუხარ ოცნებით სავსე ამ გულს უნდა ვეფერო,
ზურგზე დავწვები, გავეხვევი შენს შავ ფარდაში,
ეჰა, წყვილია, მაცოცხლებელი!



ხელოვანთა სიკვდილი

რამდენჯერ ვრეკო ლოდინით ზარი
და ვკოცნო შენი დაბალი შუბლი,
რომ მოვიხელთო სულის მიზანი,
მისტიურ არსის ნათელი შუქი,
კარიკატურავ, პირქუშო, მითხარ,
კაპარჭი მარცხის მეჭიროს დიდხანს?
რამდენჯერ უნდა დავკარგო შუბი?

ჩვენ ვაზიანებთ საკუთარ სულებს
სუსტი, ცბიერი შეთქმულებებით,
მრავალ ჩარჩოებს ვსპობთ და ვასრულებთ,
ამ მძიმე გზაზე ასგზის ვევენებით,

ვიდრე ვიხილავთ დიად ქმნილებას,
რისთვისაც ყოფა დაგვიღირდება,
რისი სურვილიც ჯოჯოხეთური
გვავესებს ქვითინით და საყვედურით.

იყვნენ ისეთნიც, რომ არ ეღირსათ
ხილვა ამ კერპის ასე ნანატრის,
შერჩათ მარტოდენ წყევლა, შერისხვა
და ერთადერთი იმედი ხვალის.

რომ როცა მოვა, ვით მზე ახალი
სიკვდილი თავის მაღალ წოდებით,
ის გააბრწყინებს ჩრდილში ნახარებ
დიად ყვავილებს მათი გონების.

უცნაური ადამიანის ოცნება

A. F. N.

შენ იცი გემო, მეგობარო, ტკბილი ტკივილის?
„უცნაურია!“ თუ ამბობენ შენზე, ჩემსავით?
გამიჯნურებულ ჩემს სულს ახსოვს, ერთხელ სიკვდილი
დავაპირე და ბოროტება ვიგრძენ მგესლავი,
როს შიშის ზარი შეერია ჩემს შავბნელ ნადილს.

კაემანს ნავსი იმედისა ერწყმოდა და სულს
არ შერჩენოდა ამბოხის და ჯანყის მისხალი,
ქვიშის საათი იცლებოდა და ამ ფიცხელი,
ტკბილ-მწარე ტანჯვით ბედისწერის მიერ დალდასმულს,
სულ უფრო მეტად მაშორებდა მშობლიურ წარსულს.

და იმ ბავშვს ვგავდი, რომ სწყურია სპექტაკლის ხილვა,
ფარდის აწევას რაც აბრკოლებს, მას ზიზღს უმატებს,
ბოლოს კი სცენამ გააშიშვლა მწარე სიმართლე:

მე მკვდარი ვიყავ! საშინელი ურვით ნაფერი,
ირგვლივ წვებოდა განთიადი მძიმე ლოდივით,
„მხოლოდ ეს იყო? სულ ეს არის, სხვა არაფერი?
ისევ ფარდები აწეული...ისევ ლოდინი!“

მიწის მხენელის ჩონჩხი

I

ანატომიის ტაბულებზე ანტიკურ ხაზის,
ნავსადგურებზე უნესრიგოდ მტვერში რომ ყრია,
სადაც არაერთ მკვდარ წიგნს სძინავს მუმიასავით,
ძველ ნახატებზე, მხატვრის ცოდნა რომ სჭყვივის ღიად,
ვეზიარებით სილამაზეს - ნიჭით ნაზავებს,
თუმცა ეს თემა მწუხარებით მაინც გვანამებს
და აქვე ვხედავთ დასრულებულ კომმარს სევდიანს-
ბრეზენტით მოსილ, ჩამომხმარ და გაძვალტყავებულ
ჩონჩხებს, რომლებიც მიწის მუშებს დამსგავსებთან.

II

მიწიდან, ტანჯვით რომ ჩიჩქნით და რომ გექცათ ციხედ,
მიწის მუშებო, მწუხარენო, თავჩაქინდრულნო,
თქვით, რა უცნაურ, გამორჩეულ მოსავალს იღებთ?
კუნთები, ძვლები, ხერხემალი გენვით ვის უფრო?
გადარჩენილნო სასაკლავოს, კატორღელებო,
თქვით, რომელ ფერმერს უვსებთ ბელესს

დაღლილ ხელებით?

იქნება ცდილობთ რომ გვაჩვენოთ თუ ბედისწერა,
რარიგ საშინელ, რარიგ მძიმე ნიშნებით გვზვერავს,
სიკვდილის მერე საფლავებში ძილიც თუ ატყობთ,
როგორც დაგვპირდნენ არ ყოფილა მშვიდი, უსაფრთხო.
გამოდის, ჩვენთვის არყოფნაც კი არის მზაკვარი,
ყველა გვატყუებს, სიკვდილიც კი სიცრუით გვმზამავს,
იმედს არ ვკარგავთ, რომ გახდება მარად საკმარი
უცნობ მხარეში, მწარე მიწის პურივით ჭამა,
როდემდე უნდა ვთხაროთ იგი ამ მძიმე ბარით,
ჩვენი შიშველი, სისხლიანი ტერფების ძალით?

ფანტასტიური გრაფიურა

ამ უჩვეულო მოჩვენებას უმაღლ ამჩნევენ,
არც მორთულობა, არც სამოსი ამკობს მის იერს,
ჩამოფხატვია სასაცილოდ შუბლზე ჩაჩივით,
მას დიადემა - კარნავალის, როგორც ნესია.

არც ღებები აქვს, არც მათრახი ...და არ ჩერდება,
აპოკალიფსურ როსს გაგონებთ ცხენის ქენება,
ნესტოებიდან ქაფი გასდის - როგორც ბნედიანს,
სივრცეს კვეთენ და მის სიღრმეში იძირებიან.

უსასრულობას სახიფათო ჩლიქით თელავენ,
ერთ არსად ქმნილან, წინ აღუდგეს - ბედავს ვერავინ,
ბრბოს მიაპობენ - უსახელოს, ბნელს და უწყინარს
და მხედარს ხელში ალესილი ხმალი უბრწყინავს.

ვით უფლისწული მოგზაურობს თავის მამულში,
გადასცქერს მიწას და ათასი ფიქრი აწვალებს,
სადაც მზის თეთრ და მოსაწყენ შუქს ბოლო არ უჩანს,
მიწას - ძველი და ახლანდელი ხალხის საძვალეს.



აქედან ძლიერ შორს

ეს არის ქოხი, ძალიან წმინდა
და ერთ გოგონას - პრანჭიას დიდად,
მშვიდს და მშვენიერს, ბედის ნებიერს,
შიგ მოუწყვია თავისთვის ბინა.

ცალ ხელში მას აქვს მუდამ მარაო,
მკერდს რომ ფარფატით მიინანაოს,
მეორე იდაყვს ბალიშზე მოხრის
და აყურადებს წყლის ოხვრას ქოხი...

ეს დოროთეას ოთახი არის,
გოგო აუზში წყლის ტირილს უსმენს,
შორიდან მღერა ნიავის და წყლის,
ელამუნება სათუთად ყურზე.

და ეს მკვენესარე, ჩუმი სიმღერა,
შეუწყობელი ხმებში, ართობს მას,
სიოს მოაქვს და ნაზად ირწევა,
განებვირებულ ბავშვის სანოლთან.

ზეთს სურნელოვანს და ნელსაცხებელს,
სათუთი კანი შეიტკობს მისი,
ყვავილები კი ველარ უძლებენ,
საამო სურნელს და გული მისდით.

შვიდი მოხუცი

ვიქტორ ჰიუგოს

ოცნებებით სავსე და მოფუთფუთე ქალაქი,
დღისით აქ აჩრდილების მხილველებიც გახდებით,
ირგვლივ მისტერიების სულ იღვრება ნაკადი,
სავსე, როგორც წყლის ტალღით ბუმბერაზი არხები.

ერთ დილასაც ნაღვლიან ქუჩას მივუყვებოდი
და სახლები განელილ, მღვრიე ნისლში მძინარე
მაგონებდა სადგურებს ადიდებულ მდინარის,
მსახიობის სულს ჰგავდა რალაცით ეს დეკორი.

ჭუჭყიანმა, ყვითელმა ნისლმა სივრცე დატბორა,
მივდიოდი გმირივით დაჭიმული ნერვებით,
ვსაუბრობდი ჩემ თავთან, დაღლილს ძალაც არ მქონდა,
გარეუბანს არყევდა საზიდრების გამოვლა.

და უეცრად ბურუსში ბერიკაცი დავლანდე,
მოყვითალო ძონძებით იმ ცას ჰგავდა წვიმიანს,
გულმონყალე იერი ჰქონდა თითქოს, მაგრამ მე
ბოროტება შევნიშნე მის თვალებში მანამდე...

გუგებიდან ღვარძლი და ბოლმა გადმოსდიოდა,
მისმა მზერამ გამყინა, სუსხით გამაცქიოტა,
ჰქონდა წვერი და თმები - მახვილივით უხეში,
შევხედე და მაშინვე გამახსენდა იუდა.

კუზიანი არ იყო, მაგრამ ჰგავდა გატეხილს,
ხერხემალი მიბმული სწორი კუთხით ფეხებთან
და ხელჯოხით, რომელიც იყო მისი საყრდენი,
აბიჯებდა საშინლად, ტლანქად, მოუხერხებლად.

კოჭლ ებრაელს მოჰგავდა - ოთხფეხივით საპყარი,
ეფლობოდა თოვლ-ჭყაპში მრუდე ფეხსაცმელებით,
თითქოს სრესდა ტალახში გვამებს - განახლები,
იყო მტრობით აღსავსე - სძულდა მთელი სამყარო.

ამ კაცს სხვები გამოჰყვნენ, მისი მსგავსნი ასლივით,
წვერი, თვალი, ძონძები, ტანი მიწით გასვრილი,
როგორც ერთ ჯოჯოხეთში გაჩენილი ტყუპები,
ბაროკოს მოჩვენებებს ჰგავდნენ ყველა უკლებლივ.

რალაც უცნობ მიზნისკენ მიმავალნი დამწკრივდნენ,
ნეტავ ცამ რა იდუმალ შეთქმულთათვის გამწირა?
ან რა ბოროტ შემთხვევას სურდა ჩემი დაცინვა,
უკვე შვიდჯერ ვიხილე ორეული ამ კაცის,
ეს აესული მოხუცი მრავლებოდა ჩემს თვალწინ.

იმათ ვეტყვი, ვისაც დღეს ჩემი ძრწოლა აცინებს,
ვინაც ჩემი განცდები, ჯერ ვერ გაიზიარა,
დაიხსომეთ ეს შვიდი, ამაზრზენი მაცილი
იყო მარადიული, წამიერი კი არა...

თუ შევძლებდი რომ მერვეც დამენახა თამამად?
რომ არ მოვმკვდარიყავი გავუძლებდი მის მზერას?
ფენიქსს - მკაცრს და საზარელს, საკუთარ შვილს და
მამას?

მაგრამ ზურგი ვაქციე ჯოჯოხეთურ ამალას...

დაზაფრული, შეძრული, შინ დავბრუნდი მთვრალივით,
რომელსაც ყველა ჩრდილი, ორეული ჰგონია,
ამღვრეული, ნაშლილი, ველარ ვწყვეტი ფორიაქს,
ვიყავ იდუმალებით და აბსურდით დაჭრილი.

ბევრს ეცადა გონება - საჭის ხელში აღებას,
მაგრამ გზა აუბნია მას ქარიშხლის თარეშმა,
ხტოდა სული, ბორგავდა, ხტოდა საზღვრებს არღვევდა,
ვით ბობოქარ ტალღებზე გემი ანძის გარეშე.!



შემოდგომის სიმღერა

სულ ცოტა დარჩა, ცივ წყვიდადში ჩაგვიძირავს ჟამი,
მშვიდობით, მოკლე ზაფხულების მცხუნვარე ზეცავ,
ეზოებიდან უკვე მესმის პირველი ჩქამი,
ქვაფენილებზე ნაქცეული ხეების კვნესა.

ბრაზით, კანკალით, სიძულვილით შემოვა ჩემთან,
მძიმე ზამთარი და მოითხოვს დამქანცველ შრომას,
როგორც პოლარულ ჯოჯოხეთში მზე იტანჯება,
ლოდად იქცევა ჩემი გული, სუსხი გათოშავს.

კანკალით ვუსმენ ყველა ღეროს, ტოტის დაცემას,
უფრო ყრუ ექო ეშაფოტის შენებას არ აქვს,
ჰგავს მძიმე დარტყმით გაბზარულ კოშკს ჩემი არსება,
რომელიც უკვე დანებდა და დაკარგა ძალა.

და შეძრწუნებულს ერთფეროვან დღეთა დინებით,
სულ მეჩვენება, თითქოს სადღაც კუბოს რანდავენ,
– ვისთვის? - ვკითხულობ,

რატომ ჩქარობთ ამ დაჟინებით?

– შემოდგომაა დღეს, ზაფხული იყო აქამდე!

ჰგავს ეს პასუხი იდუმალი - ხმას გამგზავრების...

//

მე მიყვარს თქვენი თვალებიდან მომწვანო შუქი,
ტკბილი მშვენიება, მაგრამ დღეს ის მწარეა ჩემთვის,
არც ბუდუარი, არც ეგ კერა, არც სიყვარული,
არც მზის ციალი ზღვის ტალღებზე - არაფერს შეცვლის...

მიუხედავად ყველაფრისა, მინდა გიყვარდეთ,
სათუთო გულო! ბოროტის და უმადურისთვის -
მე გთხოვთ იყავით დედა, სატრფო ან და იყავით...
გთხოვთ, ეფემერულ სიტკბოდ დარჩით, თუმცა კი გიმძიმთ,
ამ დიდებული შემოდგომის, ჩამავალ მზისთვის.

საფლავი არსად გაიქცევა - დაგვიცდის ხარბად!
ნება მომეცით, რომ კალთაში თავი ჩაგიდოთ,
დავაგემოვნოთ სინანულით, ზაფხულზე დარდით,
ბოლო სეზონის ყვითელი და მსუბუქი სითბო.



სათამაშო

ძველი კურტიზანები გაცვეთილ სავარძლებში,
ალერსიან თვალებით, შეღებილი წარბებით,
ისევ იპრანჭებიან, სხვანაირად ვერ ძლებენ,
თხელ ყურებზე წკარუნობს ლითონი და აქატი.

მომწვანო ხალიჩასთან სხედან ფერმკრთალ ხელებით,
ტუჩზე ფერი არა აქვთ, ყბაზე კიდევ კბილები,
სახეები ჩამწვარი ჯოჯოხეთურ ცხელებით,
ჩხრეკენ ჯიბეს ცარიელს დაკრუნჩხული თითებით.

ბინძურ ქერქვეშ ქალების მკრთალი რიგი ირწევა,
უზარმაზარ კვინკეტებს თითქოს ესაუბრები,
ლამპის სუსტი ნათებით წამიერად იხსნება,
ცნობილი პოეტების მოღუშული შუბლები.

ისინი აქ მოდიან, ხარჯვა არ ეზარებათ
სისხლნარევი ოფლის და ცოფიანი ხილვების,
აი, სწორედ ეს არის ღამის ბნელი ზმანება,
ნათელმხილველ ჩემს თვალებს რომ ახსოვთ და გიყვები.

მე თვითონაც აქ ვხედავ, ამ ბუნაგის კუთხეში
საკუთარ თავს, რომელიც მეძავებთან საუბრობს,
მათ ბნელ მხიარულებას და მათ ვნებას ჩაუქრობს
ვუმზერ გულწრფელი შურით - მუნჯი, ცივი, უხეში.

მხიარულად ვაჭრობენ და ხალისით მეხუმრნენ,
ერთი აქებს ძველ პატივს, მეორე - სილამაზეს!
და ეს გული შეშინდა ღარიბ კაცთა შემყურე,
ვისაც ვნება მხურვალე - სხვა გასაქანს არ აძლევს

თავის სისხლით მთვრალეები, უფსკრულს გარს რომ უვლიან,
და ეს ტანჯვა - წამება სიკვდილამდე სწყურიათ.



შუადღის სიმღერა

შენი ცოტა ულამაზო წარბები,
გაძლევს იერს - უცნაურს და ამრეზილს,
ვერ ვიტყვოდი რომ ანგელოზს მოჰგავხარ,
ეგ მაცდური თვალთა სხივი რომ არა.

მე გაღმერთებ, ო, გრძნეულო არსებავ,
მაქვს შენდამი სხვა ტრფიალი, სხვა გზნება,
თავს გველები - სასურველს და საესავს,
ვით ქურუმი თავის კერპს და სალოცავს.

უდაბნოს და ტყის ველური სურნელი
აქვს შენს მძიმე, აბრეშუმის ნაწნავებს,
შენი თავი - საიდუმლო საცავი -
ბნელ აზრთა და გაუგებარ ურევების.

ტანს გველება, როგორც ცეცხლი -საამო
არომატი ანდამატის მთოველი,
ხიბლავ მნახველს, როგორც თბილი საღამო,
როგორც ნიმფა ბნელი, მიუწვდომელი.

აჰ! ძლიერი სიყვარულის წამლები,
შენს ნებიერ სიზარმაცედ არ ღირან,
მოფერება იცი სულისწამლები,
გააცოცხლებ მკვდარს და მოკლავ ახლიდან.

თეძოები ვნებით დანაოსები,
შენი ზურგი, შენი მკერდი მაშინებს,
სიყვარულით მიბნედილი პოზებით,
აღტაცებით რომ აავსებ ბალიშებს.

ზოგჯერ ბრაზი მოგივლის და საჩუქრად,
ასჯერ მკბენ და მერე ნაკბენს მიკოცნი,
ასე მტანჯავ და მანვალე, შავტუხავ,
ასე ხდები შუქი ჩემი სიცოცხლის.

ჯერ უცნაურ ბრაზს ჩააქრობ, ტკივილით
თითქოს რაღაც საიდუმლოს მიაგნე,
მერე გულზე დამცინავი ღიმილით,
მთვარესავით ნატიფ თვალებს მილაგებ.

შენ გიტოვებ, ყველაფერი - შენია,
შენს ფეხსაცმელს, შენს ტერფებს ვანაცვალე-
ჩემს სიხარულს, ბედისწერას, გენიას,
ჩემ სულს შენგან გადარჩენილ - ნანამლებს.

ხარ ფერადი, მობრიალე მზის სხივი
სითბოს წყარო ჩემი ბნელი ციმბირის...

ეპიგრაფი დაგმოზილი წიგნისთვის

მე შენ მოგმართავ, წესიერო და უწყინარო,
თავდაჭერილო, მიაშიტო მკითხველო, განზე
სჯობს მოისროლო ჩემი წიგნი ნაუკითხავად,
თავანწყვეტილი ორგეებით და სევდით სავსე.

თუ შენ ჯერაც არ გისწავლია მჭევრმეტყველება
მზაკვარ მენტორთან - სატანასთან - ლიქნით და ტაშით,
მაშ, გადააგდე ეს ნაჯღაბნი, ჩემს გახელებას
ვერას გაუგებ და უთუოდ შეშლილად ჩამთვლი.

მაგრამ თუ ძალუძს, ხიბლში რომ არ ჩავარდეს ისე
შენს მზერას ჩემი მღვრიე სულის უფსკრულთა ჭვრეტა,
მაშინ აიღე, ნაიკითხე იგი და იგრძენ,
ცოდნის მძებნელი ჩემი სულის - ტანჯვა და სევდა,

ისწავლე ჩემი სიყვარული ამ ნიღბის მიღმა,
წადი მერე და გააგრძელე სამოთხის ძებნა,
გთხოვ შემიწყალე!
...თუ არადა, წყეულიმც იყავ!!!

ბოშათა მოგზაურობა

მისანთა ტომი, ცეცხლოვანი თვალებით მშვენი
გუშინ წავიდა თავის გზაზე და წაიყვანა
ზურგზე განძივით აკიდებული ჩვილი ბავშვები,
ზოგნიც ძუძუზე მიკრულები დროგამოშვებით.

კაცები ფეხით მიჰყვებიან დატვირთულ ურმებს,
დანარჩენები მოიკრუნჩხნენ ურმებზე წუხელ,
მალმალ ავლებენ ზეცას თვალებს - დამძიმებულებს,
არარსებული ქიმერების შესახებ სწუხან.

ჭრიჭინობელა ქვიშებიდან ხტის და ხმიანობს,
მათი შემყურე, აორმაგებს თავის სიმღერას,
ხოლო კიბელე* ზრდის სიმწვანეს, კლდეებს ფრიალოს
წყალს გამოადენს და აყვავებს გზას მათ იმედად.

მოგზაურები კი მიდიან... ღია მათთვის,
კარგად ნაცნობი იმპერია ბნელი მომავლის.

* კიბელე – დიდი დედა, ნაყოფიერებისა და მრავალშვილიანობის
ქალღმერთი ბერძნულ პანთეონში

იდეალი

თავსაბურავით მოკაზმული ლალი ტურფები,
კასტანეტებზე* დამკვრელივით უშნო თითებით,
არამზადების საუკუნის ნაშობ-მკვიდრები,
ვერ მოხიბლავენ ვერასოდეს, ამ გულს გპირდებით.

პოეტს ქლოროზით - მე გავარნის** ვუტოვებ სრულად,
ჰოსპიტალების ლამაზმანთა ჟღერტულა ფარას,
რადგან ამ ფერმკრთალ ყვავილთ შორის
მე არვინ მსურდა,
ნითელ იდეალს - ჩემს გულის ვარდს
არცერთი არ ჰგავს.

ვინც მე მჭირდება, ლედი მაკბეტ, თქვენა ხართ მხოლოდ,
ამ უფსკრულივით უძირო გულს თქვენ ავსებთ ერთი,
ძლევა მოსილი დამნაშავის სულს აფრქვევთ ბოროტს,
თვით ესქილესთვის, თქვენ იყავით ოცნების ღმერთი.

ან, დიდო ღამევ, შთაგონებავ მიქელანჯელოს,
უცხო პოზაში უშფოთველად რომ იგრიხები,
შენი მშვენებაც ბაგემ შექმნა დიდ ტიტანების.

* კასტანეტები – (ესპ.) დასარტყამი მუსიკალური ინსტრუმენტი

** გავარნი – ფრანგი მხატვარი, სულპის გიომ შვეალიე

უფსკრულიდან ვყვირი

შენ გვეედრები, შენ ერთდერთს, რომელიც მიყვარს,
გთხოვ შემიბრალებ, ჩემი გული უფსკრულში გდია,
მრუმე და ბნელი ჰორიზონტი მოჰგავს ნატყვიარს,
აქ საზარელი ღმერთის გმობა და წყვდიადია.

ექვს თვეს ზემოდან მზე დაგვეყურებს და სითბო არ აქვს,
შემდეგ ექვს თვეს კი დედამინას უკუნი ფარავს,
თავის სიშიშვლით მოგაგონებთ პოლარულ მხარეს,
– არც ცხოველები, აღარც წყალი, არც ტყის სიმწვანე!

და სამყაროში არ არსებობს საშინელება,
გაყინული მზის სისასტიკეს რომ აღემატოს,
ძველ ქაოსს მოჰგავს უსასრულო ღამის ხველება,
მშურს უსაზარლეს ცხოველების ბედი და ვნატრობ,

რომ მეც შემეძლოს ჩავიძირო სულელურ ძილში,
რა ნელა ახვევს დროის გორგალს მტანჯველი შიში.

სარჩევი

ალიონი.....	5
ქერათმიან მათხოვარს	7
სალამოს ბინდი	9
კაეშანი (...მოგონებები იმდენი მაქვს)	12
კაეშანი (...როცა ცა დაბალი მძიმე ხუფივით)	14
კაეშანი (...მე ვარ როგორც მარტოსული).....	15
სასჯელი ამპარტავნებისთვის	16
არყოფნის გემო.....	18
ფლაკონი	19
მკვლელის ღვინო	21
მე ვუმღერ შენს თმას... ..	23
ბუები	25
აკვიატება.....	26
საფლავი	27
უფსკრული.....	28
იკაროსის ჩივილი	29
ჰიმი სილამაზეს.....	30
შეყვარებულთა ღვინო	32
აივანი.....	33
მშვენიერი ხომალდი	35
გამოსასყიდი	37
პეიზაჟი	38
მზე.....	40
პარიზელთა ოცნება	42
ნისლები და წვიმები	45
სიძულვილის კასრი	46
ტკივილის ალქიმია	47

ხმა.....	48
სიყვარული და თავის ქალა.....	50
ტყუილის სიყვარული	51
ბეატრიჩე.....	53
აბელი და კაენი	55
დუელი.....	57
კედლის საათი	58
ლარიბების სიკვდილი	60
ორი კეთილი და	61
სისხლის შადრევანი.....	62
მუსიკა	63
მხიარული მკვდარი	64
შეყვარებულთა სიკვდილი	65
რომანტიკული მზის ჩასვლა	66
*** (...მე შენ გაძღვევ ამ ლექსებს).....	67
ყოველთვის იგივე.....	68
შხამი	69
მიპატიჟება სამოგზაუროდ.....	70
*** (...მე შენ თაყვანს გცემ).....	72
ეგზოტიკური სურნელი	73
ვამპირი	74
მშვენიერება	75
კავშირები.....	76
ვენური მუზა	77
კურთხევა	78
ბრმები.....	82
გამვლელისადმი....	83
ნილაბი.....	85

დონ ჟუანი ჯოჯოხეთში	87
*** (... ტანზე მარგალიტისფერი კაბა)	88
გიგანტი	89
კაცი და ზღვა	90
ალბატროსი	91
ნინა ცხოვრება... ..	92
მოცეკვავე გველი	93
მთვრალი იყავი	94
მტერი.....	96
წარმართის ლოცვა	97
განადგურება	98
არ დამვიწყებია ქალაქის მეზობელი.....	99
ამაღლება	100
ალეგორია	101
ცოცხალი ჩირაღდანი... ..	102
სნეული მუზა	104
კატა	105
ცუდი ბერი	106
გედი.....	107
სიკვდილის ცეკვა	110
ღვინის სული.....	113
მარცხი	114
ლეში	115
მოჩვენება	117
სასაუბრო	120
შექცევადობა	121
სულიერი გამოღვიძება	123
სალამოს ჰარმონია	124

კატები.....	125
გაბზარული ზარი	126
მიმზიდველი საშინელება	127
დღის დასასრული	128
ხელოვანთა სიკვდილი	129
უცნაური ადამიანის ოცნება.....	130
მინის მხვნელის ჩონჩხი	131
ფანტასტიური გრაფიურა	132
აქედან ძლიერ შორს	133
შვიდი მოხუცი	134
შემოდგომის სიმღერა	137
სათამაშო	139
შუადღის სიმღერა	141
ეპიგრაფი დაგმობილი წიგნისთვის	143
ბოშათა მოგზაურობა	144
იდეალი.....	145
უფსკრულიდან ვყვირი	146



კომპიუტერული უზრუნველყოფა
თამარ სტიჟნაძე
ყდის დიზაინი
ნანა ჯიქია

გამომცემლობა „მერიდიანი“,
ვახუშტი ბაგრატიონის №84
E – mail: meridiani777@gmail.com
ტ. 239-15-22

Handwritten text in cursive script, likely a letter or poem, partially obscured by other pages.

Bon à tirer.
Ch. Baudelaire

LES FLEURS DU MAL

Quand le plus étroit des hommes trahit
D'une main prise entre les barreaux,
Vient braver ses Dieux au bord de son tombeau!

Manuscrit

De cirque vers d'opéra...
Ainsi que des esprits errants et sans patrie
Qui se survient à grande opulente.

Manuscrit
- Et d'innocents
- Et d'innocents
- Et d'innocents

148
Cours de...

Manuscrit
- Et d'innocents

Manuscrit
- Et d'innocents

Manuscrit
- Et d'innocents

LES FLEURS DU MAL

POÉSIES

PAR CHARLES BAUDELAIRE

Manuscrit
- Et d'innocents



PARIS
POULET-MALASSIS ET DE BROISE
LIBRAIRES-ÉDITEURS
4, rue de Paris

Manuscrit
- Et d'innocents

15
Manuscrit
- Et d'innocents

PARIS
POULET-MALASSIS ET DE BROISE
LIBRAIRES-ÉDITEURS
4, rue de Paris

Manuscrit
- Et d'innocents

Handwritten text in cursive script, likely a letter or poem, partially obscured by other pages.



Handwritten text in cursive script, likely a letter or poem, partially obscured by other pages.

Handwritten text in cursive script, likely a letter or poem, partially obscured by other pages.